NATSUKO

İMAMURA

Çeviri: Ali Volkan Erdemir

Mor Etekli Kadın

ROMAN

2019 Akutagawa Ödülü

can çağdaş

Can Çağdaş

Mor Etekli Kadın, Natsuko İmamura
Japonca aslından çeviren: Ali Volkan Erdemir
Murasaki Suka-to no Onna (むらさきのスカートの女)
İlk (bu kitapta kullanılan) basım: Asahi Shimbun Publications Inc., 2019
© 2019, Natsuko İmamura
© 2021, Can Sanat Yayınları A.Ş.
Türkçe çeviri hakları The English Agency (Japan) Ltd. aracılığıyla Asahi Shimbun Publications Inc.'den alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım Ekim 2021, İstanbul
Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan
Editör: Su Akaydın
Düzelti: Aylin Samancı Elmasdağ
Mizanpaj: Atahan Sıralar

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Arı Matbaası
Davutpaşa Cad. Emintaş Kâzım Dinçol San. Sit. No: 81/39,
Topkapı, İstanbul
Sertifika No: 44009

ISBN 978-975-07-5393-0

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.
Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33
canyayinlari.com
yayinevi@canyayinlari.com
Sertifika No: 43514

NATSUKO İMAMURA

MOR ETEKLİ KADIN

ROMAN

Japonca aslından çeviren

Ali Volkan Erdemir

can

NATSUKO İMAMURA, 1980'de Japonya'da doğdu. Üç kere Akutawaga Ödülü'ne aday gösterilen İmamura 2019'da *Mor Etekli Kadın* romanıyla ödülü kazandı. Aldığı başka ödüllerin arasında Dazai Osamu ve Yukio Mishima ödülleri de yer almaktadır.

ALİ VOLKAN ERDEMİR, Öğretim üyesi, yazar ve çevirmen. Yüksek lisans ve doktorasını tamamladığı Kyoto Üniversitesi'nde konuk öğretim üyesi olarak bulundu. *Japonya'da Türk İmgesinin Oluşumu* (2014), *Yerleşik Yabancı Pierre Loti* (2018) adlı araştırma kitaplarıyla *Maruko'nun Yolculuğu* (2019) adlı çocuk hikâye kitabının yazarıdır. Kenzaburo Oe, Yukio Mishima ve Haruki Murakami'nin birçok kitabını çevirdi. Edebiyat dergilerinde özgün haikularının yanı sıra Matsuo Basho ve Taneda Santoka'dan yaptığı haiku çevirileri de yayımlanmıştır. 2020 yılında Japonya Dışişleri Bakanı Ödülü'yle taltif edilmiştir.

Komşularımın arasında "Mor Etekli Kadın" diye çağrılan biri var. Nedeni, hep mor etek giymesi.

İlk zamanlarda onun genç bir kız olduğunu sanmıştım. Minyon ve omzuna kadar uzanan siyah saçları var. Uzaktan ortaokul öğrencisi gibi görünüyor. Ama yakından dikkatlice bakınca o kadar genç olmadığı anlaşılıyor. Yanaklarında lekeler var, omzuna kadar dökülen siyah saçları mat ve kuru. Mor Etekli Kadın haftada birkaç kez kapalı çarşıdaki fırına kremalı çörek almaya gider. O sırada ben de çörek seçer gibi yapıp dikkatle onu izler, her seferinde tanıdık birine benzetirim. Kime acaba?

Mahallemizdeki parkta "Mor Etekli Kadına Ayrılmış Özel Oturma Yeri" olarak adlandırılan bir bank var. Parkın güney tarafında, yan yana sıralanmış üç banktan en dipteki.

Bir gün Mor Etekli Kadın yine fırından bir kremalı çörek alıp çarşıdan çıktı ve parka gitti. Öğleden sonraydı, saat henüz 15.00 olmuştu. Parktaki meşe ağacının yaprakları "Mor Etekli Kadına Ayrılmış Özel Oturma Yeri"ne gölge yapıyordu. Mor Etekli Kadın bankın ortasına oturdu, az önce aldığı kremalı çöreği yemeye koyuldu. Kreması dökülmesin diye sol elini altına tuttu. Bademlerle süslü kısma kısa bir süre baktıktan sonra çöreği

ağzına götürdü. Bitmesin diye son lokmayı uzun uzun çiğnedi.

Bu halini görünce Mor Etekli Kadın ablama ne kadar benziyor diye düşündüm. Elbette tamamıyla başka biri olduğunun farkındaydım. Her şeyden önce yüzü farklıydı.

Ablam da Mor Etekli Kadın gibi son lokmayı tadını çıkararak yerdi. Bana, yani kız kardeşine, ağız dalaşında yenik düşecek kadar sakin yapıda bir ablaydı ama yiyeceğe karşı tutkusu sınır tanımazdı. En sevdiği yiyecek pudingdi, tabağın dibinde kalan karameli hiç bıkmadan on dakika, hatta yirmi dakika boyunca izler, arada bir kaşığını daldırıp çıkarırdı. Bir gün, "Yemeyeceksen ben yerim," dedikten sonra kalan son parçayı elinden kapıp yemiştim de büyük bir kavga çıkmış ve ev altüst olmuştu. O gün ablamın tırmalamasıyla üst kolumda oluşan çiziğin izi hâlâ durur. Muhtemelen ablamın sağ elinin başparmağında da o günkü ısırığımın izi kalmıştır. Anne ve babamızın boşanıp da ailemizin dağılmasının üzerinden yirmi yıl geçti. Ablam şimdi nerede ve ne yapıyor acaba? En sevdiği yiyeceğin puding olduğu kalmış aklımda, hâlâ öyle midir?

Mor Etekli Kadın ablama benziyorsa bu, kız kardeşi olduğum için bana da benzediği anlamına gelir mi? Hiç ortak noktamız yok değil. O "Mor Etekli Kadın" ise neticede ben de "Sarı Ceketli Kadın"ım.

Ne yazık ki "Sarı Ceketli Kadın", "Mor Etekli Kadın"dan farklı; onun var olduğunu bilen yok çünkü.

"Sarı Ceketli Kadın" kapalı çarşıdan geçse, kimse onun farkına varmaz ama "Mor Etekli Kadın" geçmeye görsün, onu herkes fark eder.

Diyelim ki Mor Etekli Kadın kapalı çarşının bir yanında görünsün, insanlar tepkilerine göre dörde ayrılır. İlk grup onu görmemiş gibi yapar. İkincisi, önünden çe-

kilip ona yol verir. Üçüncüsü, belki de iyi bir şey olur diye zafer pozu verir. Dördüncüsü de ötekilerin aksine ürküp başlarını öne eğer. (Mor Etekli Kadın'ı günde iki kez görmenin iyi şans, üç kez görmenin ise uğursuzluk getirdiğine inanılır.)

Mor Etekli Kadın'ı harika biri olarak değerlendirmemin nedenlerinden biri, etrafındaki insanlar ne tepki verirse versin, kesinlikle yürüme temposunu değiştirmemesi, kalabalığın içinden sabit bir hızla geçip gitmesi. Hayret verici olan, hafta sonları en kalabalık saatte bile ne biriyle çarpıştığının ne de bir şeye çarptığının görülmüş olması. Ya son derece güçlü reflekslere sahip ya da alnında üçüncü bir göz var. Çevresindekiler fark etmesin diye kâkülle kapattığı bu göz sayesinde etrafı 360 derecelik açıyla görüyor olabilir. Her halükârda onunki, Sarı Ceketli Kadın'ı aşan bir yetenek.

Etrafındakilere çarpmamak için çok özenli bir şekilde yürüdüğünden, özellikle ona çarpmak için üstüne yürüyen tuhaf insanlar da var. Onlardan biri de benim. Ne var ki herkes gibi ben de ona çarpmayı beceremedim. Baharın ilk günlerinden biriydi, onu yürürken gördüm, birkaç metre arkasındaydım, yetişmek için hızımı artırdım ve ona çarpmaya kalkıştım.

Şimdi düşünüyorum da ne kadar aptalca bir işe kalkışmışım. Tam ona çarpacakken Mor Etekli Kadın çevik bir şekilde bu hareketimi savurdu ve ben kasabın vitrinine çarptım; şanslıydım ki yarasız beresiz atlattım ama dükkân sahibine yüklü bir tamir ücreti ödemek zorunda kaldım.

O günün üzerinden altı aydan fazla bir süre geçti ve geçenlerde nihayet tamir ücretinin taksiti bitti. Ödemek hiç de kolay olmadı. Ayda bir eşyalarımdan satılabilecek olanları ilkokuldaki pazara götürdüm, bunun karşılığında bir avuç bozuk para kazandım. Başta her seferinde, ne

yapıyorum ben, diye kendim bile şaşırıyordum. Bir daha asla aptalca bir işe kalkışmayacağım, dedim. Hem geçmişte Mor Etekli Kadın'a çarpmaya kalkışıp bunu başarmış tek bir kişinin bile olmadığı söyleniyordu. Tamam, üçüncü gözü olmayabilirdi ama kuşkusuz çok iyi reflekslere sahipti. Mor Etekli Kadın'ın bu yaptığını, hareket etmek denen iki sözcük açıklamaya yetmez bence. Kalabalıktan sıyrıldığı zaman gösterdiği çeviklik ancak buz üzerinde rahatça kayan artistik patenciler tarafından anlaşılabilir. Onda tam olarak birkaç yıl önce Kış Olimpiyat Oyunları'nda bronz madalya kazanan kızın havası var. Mavi kostüm giyen ve yaşlı teyzeler gibi konuşan kız. Artistik buz pateninden emekli olduktan sonra televizyon dünyasına geçti ve şöhret kazandı, geçen sene de çocuk programı sunuculuğuna seçildi. "Çocukların Sevdiği Ünlüler Sıralaması"nda bir numaraya çıktı. Onunla kıyaslandığında Mor Etekli Kadın çok daha yaşlıydı ama şöhreti, en azından bizim mahallede, onunkine eşti.

Öyle ki Mor Etekli Kadın, sadece yetişkinler değil çocuklar tarafından da tanınıyordu. Ara sıra röportaj için kapalı çarşıya gelip ev hanımlarına mikrofon uzatan ve, "Bu akşam ne yemek yapacaksınız?" ya da "Sebze fiyatları da epey arttı, değil mi?" gibi sorular soran muhabirlerin, yaşlılara ve çocuklara da mikrofon uzatıp şu soruyu sormasını isterdim: "Mor Etekli Kadın'ı tanıyor musunuz?"

Eminim tamamına yakını, "Evet, tanıyoruz!" diye yanıtlardı.

Son günlerde çocuklar arasında yaygınlaşan bir oyun var. Taş-kâğıt-makas oyununda yenilenin Mor Etekli Kadın'a hafifçe dokunması oyunu. Kural basit ama yine de çocuklar bu oyuna bayılıyor. Oyun yeri mahalledeki park. Taş-kâğıt-makas oyununda yenilen çocuk, bankta her zamanki yerine oturan Mor Etekli Kadın'a usulca yanaşacak ve omzuna hafifçe vuracak. Hepsi bu. Çocuk-

lar peş peşe aynı hareketleri yapıp gülerek oradan uzaklaşıyor.

Bu oyunun önceki versiyonunda, kaybeden çocuk hızlıca Mor Etekli Kadın'ın önüne kadar gidiyor ve ona, "Merhaba" veya "Naber?" gibi şeyler söylüyordu. Bunu yapmak onları coşturuyordu. Bu şekilde kendi bankında oturan Mor Etekli Kadın'ın karşısına dikiliyor, ona seslenip kıkır kıkır gülerek kaçıyorlardı.

Bu kuralı yakın zamanda değiştirdiler. Çünkü sıkıldılar. Hem seslenen hem de seslenilen taraf bıktı. "Naber?" ya da "Bugün hava ne güzel" dışında söyleyecek çok bir şey bulamamaya başladılar. Uydursalar bile ağızlarından en fazla İngilizce "*How are you?*" gibi şeyler çıkıyordu. İlk zamanlar hiç hareket etmeden önüne bakan Mor Etekli Kadın bile zamanla esnemek ve tırnaklarını yemek gibi abartılı şeyler yapmaya başladı. Tepkisiz görünmesi bir yana, onu kazağındaki iplik tiftiğini ayıklarken gören biri, değişik bir şey bulmaları için çocukları provoke ettiğini düşünebilirdi.

Çocuklar baş başa vererek oyuna yeni bir kural getirdiler ve şimdilik kimsenin bir şikâyeti yok. Bir çember oluşturup taş-kâğıt-makas oynarken oldukça heyecanlılar. Kazanan çocuk sevinçten havaya uçuyor, kaybeden çığlık atıyor. Çocuklar taş-kâğıt-makas oyunuyla kazananı belirlerken Mor Etekli Kadın kendine ait yerinde sessizce oturuyor. İki elini dizinin üzerine koymuş, yere bakarken büründüğü hal, bu yeni kurala alışamadığını düşündürüyor. Çocuklardan biri sırtına hafifçe vurduğu an acaba ne hissediyor?

Mor Etekli Kadın'ın ablama benzediğini sanmıştım ama öyle değilmiş. Son yıllarda ünlü olan o eski artistik buz pateni yarışmacısına da benzemiyor. Mor Etekli Kadın benim ilkokul arkadaşım Mey'e benziyor. Saçını üç örgü yapıp kırmızı lastikle bağlayan Mey'e. Mey'in ba-

bası Çinliydi. İlkokuldan mezun olmamıza az bir süre kala babasının memleketi Şanghay'a döndüler. Mor Etekli Kadın'ın kendi bankında otururken büründüğü hal, Mey'in yüzme dersinde büründüğü hale benziyor. Mey suya atlamadan önce kimseyi dikkate almadan öne eğilir, tırnaklarına dokunurdu. Mor Etekli Kadın, Mey olabilir mi? Çin'e döndükten sonra hiç haberleşmedik. Japonya'ya dönmüş olmasın? Hem de beni görmek için?

Olur mu öyle şey! Mey arkadaşımdı ama aslına bakarsanız o kadar yakın sayılmazdık. Birlikte en fazla bir ya da iki kere oynamışızdır. Yine de nazikti. Çizdiğim köpek resmini övmüştü. "Kuyruğunu çok iyi çizmişsin," demişti. Bunu duyunca, çocuk halim ona minnet duymuştu. Çok iyi resim yapıyordu. Büyüyünce ressam olmak istediğini söylüyordu. Oldu da. Huang Chun Mey. Japonya'da yetişmiş Çinli ressam. Üç yıl önce yaz mevsiminde Japonya'da kişisel sergi açtı. Bu haberi gazeteden öğrendim. Yaptığı resmin önünde gülümseyen o kadın, saçları üç örgülü kız değil, kuşkusuz Mey'di. Öyleydi, gözkapakları eskiden beri çift kıvrımlıydı ve burnunun altında bir ben vardı.

Mor Etekli Kadın'ın gözkapakları tek kıvrımlıydı. Yüzünde lekeler olsa da beni yoktu.

Gözkapakları üzerinden söylersem, Mor Etekli Kadın, ortaokuldaki sınıf arkadaşım Arişima'ya benziyordu. Karakterleri tamamıyla farklıydı ama çekik gözlü olmaları noktasında gözkapaklarındaki kıvrımlar açısından birdiler. Çok korkunç biriydi. Saçları sarıya boyalıydı; arakçılık yapar, çocuklardan şantajla para alır, onlara şiddet uygulardı. Hep bıçak taşırdı. O kızın hayatımda tanıdığım insanlar arasında en tehlikeli kişi olduğunu söyleyebilirim. Ebeveyni, öğretmeni hatta polisler bile ondan yaka silkiyordu. Nasıl olduysa bir keresinde bana sakız vermişti. Erik aromalı bir sakızdı. Sırtıma pat diye vurup,

"İster misin?" diyerek bir tane uzatınca almıştım. O zaman ilk kez gözlerini görmüştüm. Aşağıya doğru eğilmiş kaşıyla tek kıvrımlı gözkapaklarını. Bir an onun Arişima olduğunu anlayamamıştım.

Teşekkür ederim, demeliydim ama dememiştim. Sakızın içinde zehir olduğunu düşündüğümden, okul dönüşünde bir içki bayinin önündeki çöp tenekesine atmıştım.

Zehir falan yoktu içinde. Çiğneyebilirdim aslında. Ertesi gün teşekkür için keşke ben de ona şeker verseydim. Ama pişman olmak için artık çok geç. Ortaokuldan mezun olduktan sonra yeraltı dünyasındakilerle takılmaya başladı. Dedikoduya göre fuhşa aracılık ediyordu. Uyarıcı madde satışına el atmış ve gidebildiği kadar ileri gitmişti. Kesin hapistedir şimdi. Belki de ölüm cezasına çarptırılmıştır. Bu durumda Mor Etekli Kadın, Arişima olamaz.

Mor Etekli Kadın'a benzeyen biri daha var. Öğleden sonra televizyonda yayınlanan haber ve sohbet programı yorumcularından biri. Aslında hayaletli mangalar çiziyor. Son zamanlarda çocuk kitaplarının illüstratörlüğünü de yapıyor. Mangadan ziyade kitapları resimlendirmek daha çok kabul görüyor demişti bir süre önce. Sanırım kocası da manga çizeriydi, neydi ki adamın adı?

Ama hayır, ona da benzemiyor. Ah, hatırladım. Şimdi bildim işte. Mor Etekli Kadın daha önce yaşadığım mahalledeki süpermarketin kasiyerine benziyor. Yorgunluktan bitap düştüğüm bir gündü, gözüm kararmış az daha bayılacakken para üstünü almıştım. O zaman, "İyi misiniz?" diye sormuştu. Ertesi gün gittiğimde de, "Hoş geldiniz, sizi görmek güzel," demişti. O yüzden oraya bir daha gitmedim.

Çok yakın bir zamanda o mahalledeki kütüphaneye gitmiştim, dönerken gizlice dışarıdan o süpermarkete baktım. O kişi her zamanki gibi kasanın başındaydı. Üni-

formasındaki rozetlere bir tane daha eklenmişti. Çok neşeli görünüyordu.

Kısacası şunu demek istiyorum: Ben uzun zamandır Mor Etekli Kadın'ın arkadaşı olmak istiyorum.

Bu arada Mor Etekli Kadın'ın nerede oturduğunu araştırıp buldum. Parka çok yakın, döküntü bir apartman. Elbette kapalı çarşıya yakın. Çatısının bir bölümü muşambayla örtülmüş, dışarıdaki merdivenin tırabzanları paslanıp kahverengiye dönmüş. Mor Etekli Kadın tırabzana dokunmadan sürünür gibi çıkardı merdivenlerden hep. (Merdivenleri hep tırabzana dokunmadan sürünür gibi çıkıyor.) En dipteki daire onun. 201 numara.

Mor Etekli Kadın bu daireden çıkıp işe gidiyor. Kapalı çarşıdakiler onun işsiz olduğunu düşünüyor olabilir. Aslına bakarsanız, önceleri ben de öyle sanmıştım. O kadın kesin işsizdir, demiştim. Ama yanılmışım. Mor Etekli Kadın çalışıyor. Çalışmasa kremalı çörek alabilir, dairesinin kirasını ödeyebilir mi?

Ancak bütün yıl boyunca çalışmıyor. Bazı dönemlerde çalışıyor, bazı dönemlerde çalışmıyor. İşyeri değişiyor. Kimi zaman vida fabrikası, kimi zaman diş fırçası fabrikası veya göz damlası kabı fabrikası. Hepsi ya günlük ya da kısa süreli işler. Günlerce bir işi olmadığı gibi aylarca düzenli bir işte çalıştığı da oluyor. Hatırladığım kadarıyla geçen sene eylülde çalışmıştı. Ekimde çalışmadı. Kasımın ilk yarısında çalıştı. Aralığın ilk yarısında çalıştı. Yeni yılın onuncu gününden itibaren çalışmaya başladı. Şubatta çalıştı. Martta çalıştı. Nisanda çalışmadı. Mayısta *altın hafta*[1] dışında çalıştı. Haziranda çalıştı. Tem-

1. Japonya'da genelde 29 Nisan ile 5 Mayıs arasındaki bir dizi resmî tatil. (Ç.N.)

muzda da çalıştı. Ağustosun ilk yarısında çalıştı. Eylülde çalışmadı. Ekimde bir çalıştı, bir çalışmadı. Ve şimdi kasım, sanırım işsiz.

Mor Etekli Kadın çalıştığı zaman sabahtan akşama kadar süren tam zamanlı işlerde çalışıyor. Öyle vakitlerde yüzünden yorgunluk akar, iş çıkışı hiçbir yere uğramadan evine döner. İzin günlerinde de pek ortalıkta görünmez.

Şimdi, sabah ya da öğle demeden parkta ya da kapalı çarşıda sıklıkla görülüyor. Onu her an izlemiyorum tabii ama gördüğüm kadarıyla sağlığı yerinde. Sağlıklı olması çalışmadığı anlamına geliyor.

Mor Etekli Kadın'la arkadaş olmak istiyorum. Ama bunu nasıl yapacağım?

Sırf bunu düşünürken bile zaman akıp gidiyor.

Birden seslenmek tuhaf olur. Muhtemelen Mor Etekli Kadın şimdiye dek bir kere bile kendisine, "Benimle arkadaş olur musun?" diye sorulduğunu görmemiştir. Benim de öyle bir deneyimim yok. Pek çok kişinin yoktur. Böyle bir tanışma şekli hiç doğal değil çünkü. Ne de olsa niyetim ona asılmak değil.

Peki ne yapayım? Önce kendimi tanıtabilirim. Tuhaf kaçmayacak bir yöntemle. Aynı okula devam eden öğrenciler ya da aynı fabrikada çalışan işçiler olsak bu mümkün olurdu.

Her zamanki parktayım. Güney tarafında sıralanmış üç banktan girişe en yakın olanında oturuyorum. Yüzümün önünde dünün gazetesi açık. Az önce çöp kutusundan aldım.

Oturduğum bankın yanındakinin yanı, Mor Etekli Kadın'ın özel oturma yeri. Üzerinde marketten alınmış ücretsiz iş ilanı dergisi duruyor. Mor Etekli Kadın'ı on

dakika kadar önce kapalı çarşıdaki fırından kremalı çörek alırken gördüm. Buraya kadarki rutin hareketine bakılırsa, her zamanki gibi parka gelecek. Gazetenin yaşam danışma köşesine göz gezdirdim. Otuz yaşında bir erkek, evliliğinin ikinci yılında, seks yapamadığı karısıyla boşanma konusundaki bocalamasını yazmış. Bu cümleleri okumayı bitirdiğim sırada kulağıma tanıdık ayak sesleri geldi.

Düşündüğümden daha hızlı yürüyor, diyerek başımı gazetenin gölgesinden çıkardığımda gelenin Mor Etekli Kadın değil, takım elbiseli bir erkek olduğunu gördüm. Daha dikkatli dinleyince ayak sesinin kadınınkine hiç benzemediğini anladım. Yorulmuş olmalı ki ayaklarını sürüye sürüye önümden geçti, en dipteki banka oturdu.

O gün ofis dışında çalışan biri. Elinde siyah bir iş çantası var. Kapalı çarşıdaki dükkânları birer birer gezmiş ama bir sözleşme bile yapamadan parka dinlenmeye gelmiş... Bu parkta toplamda beş bank var (güney tarafında üç, batı tarafında iki tane); kişinin bank seçimi bu mahalleye ilk kez gelip gelmediğini ele verir. Adam yorgun görünüyor ama yine de ona oturduğu banktan kalkmasını söylemeliyim.

Durumu ona nazikçe anlatmaya gittiğimde adam sert bir bakışla süzdü beni. Ama özel yer özel yerdir, kural kuraldır, bunlara uyulmalı.

Defalarca aynı açıklamayı yapınca nihayet anladı. Küfrederek de olsa yerinden kalktı. İşte tam o sırada parka giren birini gördüm. Bu kez o geldi. Hızla kendi bankıma döndüm gazeteyi açıp yüzümü gizledim.

Mor Etekli Kadın'ın sağ elinde sadece kremalı çörek poşeti vardı. Biraz önce boşalan özel bankına oturdu, çöreği poşetten çıkardı. Her zamanki kremalı çörekten. Televizyon söyleşilerinde sıklıkla görülür. Sunucu, o çöreğin satıldığı fırın poşetini gördü mü, taşıyan kişiye mikrofonu uzatır ve sorar, "Ne aldın?" En çok ilgi görenler doğal ma-

yalı ekmek ve kremalı çörektir. Bir gün bana sorarlarsa, ben de kremalı çörek derim. En belirgin özellikleri, biraz katı muhallebi kreması ve ince hamur kaplaması. Üzerine bolca kavrulmuş badem serpilmiş. Badem ağza girdikten sonra kıtır kıtır ses çıkıyor.

Kıtır kıtır kıtır kıtır. Mor Etekli Kadın'ın eteğinin üzerine badem kırıntıları dökülmüş. Sol elini altına tutmasına rağmen parmak aralarından geçmiş. O, bunun farkında değil. Çöreği yerken her zaman bütün dikkatiyle boş bir noktaya bakar. Konsantre olduğunun delili. Elindekini bitirene kadar bir şey görmez. İşitmez. Hapur hupur. Kıtır kıtır. Leziz, çok leziz.

Çöreği bitirdikten sonra poşeti katladı, bankın köşesine koyduğu iş ilanları dergisine gözü takıldı. Onu yavaşça eline aldı, sayfaları hışır hışır çevirmeye başladı. Sonuna kadar baktıktan sonra en başa döndü, bu kez yavaşça göz gezdirdi. Bu sayının özel dosyası "Takım Çalışması Becerisi Gerektiren İşler". Sayfayı yarıdan kıvırdı, orayı atlasa da olur demek. Özel dosyanın ardından başlayan yiyecek-içecek ve giyim sayfalarını pat pat geçiştirdi. Mavi, kırmızı, sarı, yeşil. Sayfa kenarları iş çeşidine göre farklı renklerdeydi. En sondaki "Night" pembeydi. Nedense pembe sayfalara uzun uzun baktı. Aslında ondan bir öncekine bakmasını istiyordum. Yeşil sayfaya. "Dağıtım Ayırım İşi"nin sağındaki küçük kısma. Fosforlu kalemle yuvarlak içine aldığım için hemen fark etmeliydi.

Fark etti mi acaba? Dergiyi kapattı, katladı ve çöp kutusuna doğru yürümeye başladı. Dergiyi atacak mı yoksa derken onu diğer eline aldı, poşeti atıp parktan çıktı.

Mor Etekli Kadın gittikten sonra dersten çıkan çocuklar geldi.

Aa, nerede, diye diye parkın içinde fırdöndüler, kısa bir süre bir şey yapmadan ayakta dikildiler. Sarı Ceketli

Kadın onların işini görmezdi. Her zamankine göre daha cılız bir sesle taş-kâğıt-makas oyununa başladılar ve ebelemece oynayarak eğlendiler.

Ertesi gün Mor Etekli Kadın bir sabun fabrikasına iş görüşmesine gitti.

Fark etmemişti demek ki.

Şimdiye kadarki mülakat ve sonrasında yaşadıkları aynıydı; mülakatı geçerse işyeri ve dairesi arasında gidip geldiği günler başlayacak demekti. Eğer mülakatı geçemezse yine günlerce etrafta boş boş dolanacaktı.

Bir hafta geçti, üzerine bir hafta daha geçti, Mor Etekli Kadın etrafta boş boş dolandı. Mülakatı geçememişti.

Birkaç gün sonra Mor Etekli Kadın bir başka iş görüşmesine gitti. Bu seferki *nikuman*[1] fabrikasıydı. Hiç dikkat etmiyordu. Yemekle ilgili iş görüşmelerinde öncelikle tırnaklara ve saça bakılırdı. Saçları karmakarışık, tırnakları kapkara olan bir kızı yemek işine almazlar, mülakattan geçemez diye düşünüyordum. Ki öyle de oldu.

Nikuman fabrikasındaki mülakatla aynı gün başka bir görüşmesi daha vardı. Gece envanter çıkarma işiydi. Ne diye bu işe başvurmuştu ki? Gece işlerinde büyük oranda erkeklerin çalıştığını nasıl bilmezdi? Erkeklerden nefret etmiyor muydu? Yanlış anlaşılmasın, bu sadece benim tahminim. Bu söylediğimden kadınları sevdiği anlaşılmasın sakın. Etrafında bir sürü erkekle çalışmak çok yorucu olur demek istiyorum, neyse ki daha fazla endişelenmeme gerek kalmadı, bu işe de kabul edilmedi.

O bu derken Mor Etekli Kadın çalışmadan geçirdiği süre açısından yeni bir rekor kırmıştı. Tam tamına iki ay. Kaydını tutabildiğim kadarıyla. Birikimi bitmek üzere ol-

1. Buğulanmış hamur yumağı içinde etten oluşan bir yemek türü. (Ç.N.)

malıydı. Ev kirasını ve ısınma faturasını ödeyebiliyor muydu acaba? Ev sahibi ihbarname gönderip dava açmakla tehdit ediyor ya da gerekmemesine rağmen kefil bul diyor muydu? Böylesi sert çıkışlara maruz kalıyor muydu? Eğer bu şekilde köşeye sıkıştırıldıysa artık çok geç demektir. İnsan bu durumda bir taktik geliştirmeli. Benim yaptığımı yapabilir mesela, kira ödemeyi kesebilir.

Her şeyin sebebi o kasabın vitrinine çarpmış olmam.

Vitrinin tamir ücretini ödeyeyim derken kiramı ödeyemez oldum. Pazarda bozuk para kazanmak iyi kötü devam etse de elime geçen miktar çok düşüktü. Maddi koşullarım ev kirasıyla tamir ücretini birlikte ödemek için hiç uygun değildi.

Kira ödemeyi kestim, birkaç gündür hacizden nasıl kaçacağımı düşünüyorum. Ev sahibi ya da haciz memuru her an daireme gelebilir, bu yüzden evdeki değerli şeyleri istasyondaki emanet dolabında saklamak geldi aklıma. Acil gizlenme yeri olarak da kapsül otel ve manga kafeyi hedefliyorum. Geçici kalma yeri olarak da yakın çevrede on kadar ucuz pansiyon buldum. Acil bir durumda bu yerleri Mor Etekli Kadın'a da öğretebilirim ama henüz gerek varmış gibi görünmüyor.

Mor Etekli Kadın'ın dairesinin kapısına asılmış bir ihbarname yok. Ev sahibine benzeyen birinin onun evini gözlediğini de görmedim. Akşamları evinin ışığı yanıyor, doğalgaz sayacı çalışıyor. Kira ve ısınma faturasını ödemekte şu an için bir sorun yok demek ki.

Ama telefonu kapatılmış sanırım. Mor Etekli Kadın bir süredir iş görüşmeleri için marketin önündeki ankesörlü telefonu kullanıyor.

Mor Etekli Kadın telefonu kullanmakla yetinip markete girmediği için, iş ilanları dergisinin yeni sayısını marketteki dergiliğin köşesinden alıp özel yerine koymayı kendime görev edindim.

İki sayı bir arada çıkmadığı zamanlarda haftada bir basılıyor. Kapağın yenilenmiş olması dergideki iş ilanlarının yenilendiği anlamına gelmiyor. Yıl boyunca eleman ihtiyacını karşılayamayan işyerleri sürekli ilan veriyor. Mor Etekli Kadın'la tüm iş görüşmelerine gitmesem de birkaç tanesine onunla birlikte gittim. Birkaç şirketin mülakatına katıldı ve hepsinden ret aldı. Başvurduğu işler telefon operatörlüğü, alışveriş merkezlerinde kat danışmanlığı gibi tahminimin dışında kalan yerlerdi. Bu yüzden reddedilmesini anlıyordum. İyice kafası karışmış olmalı ki kafede çalışmak üzere başvurdu. Normalde suyu parktaki musluktan içen birinin kafede çalışması da neyin nesiyse! Onca başarısız mülakattan sonra düzgün karar verme yetisini kaybetmişti demek. İş başvurusu için kafeye telefon açtığında doğal olarak reddedildi.

Mor Etekli Kadın'ın onu işe alacak bir işyerine telefonla başvurması üç ayını aldı. O süre boyunca markete toplam on defa iş ilanı dergisi almaya gittim.

Bu kadar çok zaman almış olmasının nedeni benim iş yapışımdaki sorundan kaynaklanmış olabilir. Dergide ona uygun işleri fosforlu kalemle yuvarlak içine almakla yetinmeyip sayfanın ucunu kıvırsam, üstüne etiket yapıştırsam, iş bulması bu kadar zaman almayabilirdi. Üzerinde düşünülecek birkaç şey var tabii ama nihayet dün akşamüzeri Mor Etekli Kadın karar verdi. İşaretlediğim iş ilanının olduğu sayfayı dergiden kopardı ve marketin önündeki ankesörlü telefona gitti.

Ahizeyi kavradı, gergin bir yüz ifadesiyle ve başını sallayıp defalarca onaylayarak, "Evet, evet, anladım," dedi. Sonra, "Hayır, hayır, yok," dedi. Bu bir ilkti.

Tükenmezkalemle avucuna not aldı. "8" gibi "3" gibi bir şeyler yazdı. Bu, ayın 8'inde saat 3'te anlamına mı geliyordu? Not aldığı, yapacağı görüşmenin gün ve saati miydi?

Ahizeyi yerine bıraktıktan sonra yüzü gergin görünüyordu. Bu beni şaşırtmadı çünkü şimdiye kadar bütün iş görüşmelerinde başarısız olmuştu. Ancak sonucu şimdiden söylemem gerekirse, bu kez farklı. Bu işe kabul edileceğini garanti ediyorum. Başvurduğu yer her zaman çalışana ihtiyaç duyan, özünde hiçbir başvuranı geri çevirmeyen bir işyeri.

Yine de mülakata gitmeden önce saçını yıkasa iyi olur. Tırnaklarını kesip varsa kırmızı bir ruj sürse daha iyi olur. Böylece bırakacağı ilk izlenim tamamen değişir. Onu ilk gördüğümden beri saçları kirli ve dağınık. Sabun mu kullanıyor acaba? Şampuan fabrikasında çalıştığım dönemden kalma bir yığın deneme ürünü var evimde, keşke onlardan kullansa.

Öğleden sonraydı. Naylon poşete tüm deneme ürünlerini koydum, kapalı çarşının tam ortasında durdum. Televizyon için söyleşilerin yapıldığı yere yakın bir yerde. Burası doğu ve batı yönüne uzanan kapalı çarşının merkezinde süpermarket ve *paçinko* oyun salonlarının bulunduğu yer, bu yüzden de genelde kalabalık. Burada arada bir el ilanı dağıtanlara rastlansa da deneme ürünü pek olmuyor. Alışverişe çıkanlar verdiğim şampuanı sevinerek aldılar. İçlerinde, önce yanımdan geçip sonra geri gelen oldu. Dağıtmaya değerdi ama bu gidişle Mor Etekli Kadın'ın payı kalmayacaktı. İkinci kez, üçüncü kez aldığını anladığım insanlara ne kadar ısrarcı olsalar da başka vermedim.

Küçük şampuan poşetlerinden sadece beş tane kalmıştı ki Mor Etekli Kadın, kapalı çarşının çıkışında belirdi. Bana doğru geliyordu.

Deneme ürünü dağıttığımı fark edince ilgiyle naylon poşetin içine baktı. Ama yaklaşmadı, yürüyüp geçti.

Ona bir tane vermek için peşinden gitmek üzere harekete geçiyordum ki biri sol kolumu kavradı.

"Hey, sen de kimsin? Bunları dağıtmak için izin aldın mı?"

Kolumu kavrayan Tatsumi adlı içki dükkânının sahibiydi.

Tatsumi İçki Dükkânı kapalı çarşıdaki dükkânlar içinde en eski olanıydı. Sahibi, Kapalı Çarşı Geliştirme Derneği'nin başkanıydı. Normalde sevgi dolu, iyi biriydi ama bu kez çok ciddi bir ifadeyle beni sorguluyordu.

"Baksana bana, bu dağıttığın şeyler de ne? Göster bakayım."

Kolumu çekip kurtardım.

"Aa, dur! Kaçma!"

Koşmayı hiç beceremezdim ama bu sefer var gücümle koştum. Koşarken Mor Etekli Kadın'a yetiştim. Kapalı çarşıdan geçip bulvara çıktıktan sonra bile Tatsumi İçki Dükkânı sahibinin peşimden geldiğini sezer gibi oldum ve arada arkama bakıp koşmaya devam ettim. Gelmiyordu, yine de defalarca geriye baktım.

Nihayet gece oldu ve Mor Etekli Kadın'ın yaşadığı 201 numaralı dairenin kapı tokmağına, içinde deneme ürününün bulunduğu naylon poşeti asmaya gittim. Keşke bunu baştan düşünseydim. İçeriye kulak verince, diş fırçalamaya benzer hışır hışır bir ses duydum. Tamam, diş fırçalamak iyi bir davranış ama keşke aynı özeni saçına da gösterse.

Bol şans Mor Etekli Kadın. Tüm kalbimle bu mülakatı geçmeni diliyorum.

Mor Etekli Kadın'ın mülakat sonucunu dört gün sonra öğrendim. Dileğim gerçekleşmişti, taze bitki kokulu şampuan mı etkisini göstermişti yoksa orası söylendiği gibi geleni geri çevirmeyen bir işyeri miydi? Her halükârda birkaç koşul bir araya gelmiş ve Mor Etekli

Kadın mülakatı geçmişti. Buraya kadar cidden uzun bir yol kat etmişti. Nihayet iyi bir başlangıç yapacaktı.

İlk işgünü. Mor Etekli Kadın biraz erken vakitte, sabah saat 07.30'da evden çıktı. Onu otobüs durağında bekliyordum. Otobüse kapalı çarşı girişinin yakınındaki duraktan bindi, işyerine yakın bir durakta indi. Otobüste geçen süre yaklaşık kırk dakikaydı. Mor Etekli Kadın ofisin kapısını tıklattığında saat 08.30'du.

Satış müdürü ofiste ona bir üniforma ve soyunma odasındaki bir dolabın anahtarını verdi. Üzerini değiştirip gelmesini söyledi; Mor Etekli Kadın ofisin yanındaki soyunma odasına girdi.

Üniforma tek parça siyah elbiseydi. Sağlamdı, hava geçirgenliği iyiydi, kir tutmazdı (daha doğrusu rengi siyah olduğundan kir kolay kolay göze çarpmazdı). Polyesterden yapıldığı için yıkanınca hemen kuruyacak olması sevindiriciydi. Gerçi kolayca statik elektrik oluşması zayıf noktasıydı.

Üniformanın altına önceki gün kapalı çarşıdan satın aldığı siyah ayakkabıyı giydi. Aynı çarşıdaki 100 yen mağazasından[1] aldığı uzun çorap, parmaklarının ucundan geçirirken cırt diye yırtıldı. Mor Etekli Kadın uzun çorabı çıkarıp attı, ayakkabısını çıplak ayağına geçirdi. Son olarak da beyaz önlüğünü giydi ama yanlış bağlamıştı. İplerin belinden düğümlenmesi gerekiyordu.

Üstünü değiştiren Mor Etekli Kadın yeniden ofisin kapısını çaldı. Ofiste satış müdürü ve birkaç çalışan vardı.

Satış müdürü ofis masasının önünde oturmuş bilgisayar ekranına bakıyordu. Mor Etekli Kadın içeri girince bakışlarını ekrandan çekti, Mor Etekli Kadın'ın önce yüzüne sonra bacaklarına baktı.

1. Çok çeşitli ürün yelpazesinde satış yapan bu mağazalarda her ürünün fiyatı KDV hariç 100 Japon yen'idir. (Ç.N.)

Uzun çorap giymediğini fark etmediğinden uyarıda bulunmadı. Ama önlüğü yanlış bağladığını gördü.

"Tsukada, Şef Tsukada."

Beyaz yazı tahtasının önünde duran Şef Tsukada'yı el hareketiyle yanına çağırdı, "Şunun önlüğünü düzeltsene," diyerek Mor Etekli Kadın'ı işaret etti.

Tamam diyen Şef Tsukada elindeki ad levhasını bir an için bıraktı, Mor Etekli Kadın'a doğru yürüdü.

"Yeni mi başladın?" deyip iki omzuna pat diye ellerini koydu Tsukada. Çocuklar dışında Mor Etekli Kadın'a dokunan birini ilk kez o zaman gördüm.

"Evet," diye yanıtladı Mor Etekli Kadın kısık sesle.

Şef Tsukada, Mor Etekli Kadın'ı yarım tur döndürdü. Önce önlüğün ipini sonra belinin iki tarafındaki düğmeleri çözdü, şiddetli denebilecek bir el hareketiyle sırtındaki iki ipin ucunu çaprazlama çekti ve güçlü bir şekilde bağladı.

"Ne cılızsın. Kahvaltı ettin mi?"

Mor Etekli Kadın, Şef Tsukada'nın bu sorusunu da, "Evet," diye kısık sesle yanıtladı.

"Ne yedin?" diye sordu Şef Tsukada.

"Mısır gevreği," diye cevap verdi Mor Etekli Kadın.

"Mısır gevreği mi? Onunla güçlü olamazsın ki. Sabahları haşlanmış pirinç yemelisin, haşlanmış pirinç, anladın mı?" deyip omzuna vurdu Şef Tsukada.

"Tamam," dedi Mor Etekli Kadın. Sonra da mahcup bir kıkırdamayla güldü.

Bir an yanlış duydum sandım ama Mor Etekli Kadın kesinlikle gülmüştü. Hem de alışılmadık, sıcak bir şekilde.

Saat 09.00. Rutin toplantı saati. Bugün ayın ilk pazartesisi olduğundan toplantıya otel yöneticisi de katıldı. Sabah selamının ardından yönetici,"Geçen ay olduğu gibi bu ay da malzeme kullanımını azaltmaya özen gösterin," dedikten sonra gitti.

"Çalışanların işine karışmamak" bu yöneticinin politikası. Bu yüzden de toplantılara sadece ayda bir katılır, çalışanların adlarını dahi bilmez. Fazla malzeme kullanımına dikkat çekmesi de son zamanlarda başladı, eskiden kullanım çizelgesine bile göz atmazdı. Otelin bu tarafına sık gelmemesine karşın toplantıda çokbilmiş bir edayla konuşup geri döndüğü için çalışanlar tarafından pek sevilmez.

Yönetici gittikten sonra bu kez satış müdürü geldi ve o günkü oda kullanım oranını belirttikten sonra bu ayın düsturunu söyledi. Çalışanların sayısı ofise sığamayacak kadar çok olduğundan, toplantı için ofisle oteli birbirine bağlayan koridor kullanıldı.

Ne yazık ki durduğum yerden Mor Etekli Kadın'ı göremedim. Çalışanların çokluğundan değil, satış müdürünün tombul bedeni aramızda bir duvar gibi durduğundan. Mor Etekli Kadın, satış müdürünün gölgesinde kalmıştı.

Toplantının devamında önceki gün yapılan hataları sıraladı.

"Oda 215: Ayna silinmemiş. Oda 308: Su ısıtıcına su konmamış. Oda 502: Tuvalet kâğıdının ucu üçgen şeklinde katlanmamış. Size kaç kere söyledim. Konuk odasından çıkmadan önce mutlaka kontrol noktalarını parmak ucunuzla gösterip teyit edin diye. Böylece bu tür basit hataların üstesinden rahatlıkla gelebilirsiniz."

Herkes ciddi bir yüz ifadesiyle satış müdürünü dinliyordu. Ya da dinliyormuş gibi yapıyordu.

"Son olarak, bugünden itibaren bizimle çalışacak kişiyi tanıştırayım," dedi ve arkasına döndü.

"Hadi, kendini tanıt."

Nihayet Mor Etekli Kadın'ın yüzünün yarısı görüş alanıma girmişti. Birisi uyarmış olmalı, saçını arkada toplamıştı. Oval çehresi ortaya çıkmış, ferah bir görünüm kazanmıştı.

"Evet, kendini tanıt."

Satış müdürü Mor Etekli Kadın'a bir adım öne çıkmasını söyledi. Mor Etekli Kadın söyleneni yaptı. Ama kaskatı kesilip kalmıştı.

"Hadi, kendini tanıt," diye fısıldadı satış müdürü sıkıntılı bir yüz ifadesiyle. "Soyadını söyle. Bir adın var değil mi?"

Bunu duyan çalışanlar kıs kıs güldüler.

"Hino," dedi nihayet çözülmüş gibi.

"Adın peki?" dedi satış müdürü.

"Mayuko."

"Ne dedi?"

"Şey..."

Çalışanlar duyulması için kasten sesli konuştular.

"Sen duydun mu?"

"Hayır, ya sen?"

"Duyamadım."

"Affedersin, dediğini duyamadık. Bir kez daha söyler misin?"

Aslında duymuşlardı. Mayuko Hino diye açıkça söylemişti. Diğer adım da Mor Etekli Kadın, demişti. En azından bunlar Sarı Ceketli Kadın'ın kulağına kadar gelmişti.

"Affedersin. Bir daha söyle."

"O, Mayuko Hino!" dedi satış müdürü. Ve onun adına konuşmaya devam etti: "Tanıştığımıza memnun oldum."

Satış müdürünün işi de zor, diye düşündüm. Çalışanları toplayacak, oteldekilerle uyumlu çalışacak, günlük bilgileri ve raporları hazırlayacak, çalışanın yetmediği yerde kendisi onun işini yapacak, çalışma takvimini düzenleyecek, takvim düzenlenince birileri muhakkak değişiklik isteyecek, genel merkezle otel arasındaki ikilemlerde arabuluculuk yapacak. Dahası kılıbık biri olduğu söylendiğinden, eve döndüğünde karısının karşısında başı öne eğik duracak.

Her gün daha da şişmanlamasının nedeni stres olabilir. Bu sıralar şirket merkezinden art arda söylenen şey, "Artık istifa olmasın!"

Sabahki toplantıda kendini tanıtmasının hemen ardından satış müdürü Mor Etekli Kadın'a, "Öğle tatilinde ofisime gel, ses eğitimi vereceğim sana," dedi. Mor Etekli Kadın huzursuz bir yüz ifadesiyle başını olur anlamında salladı. İlk günden ses eğitimi verilmesi bu işyerinde görülmüş şey değildi. Bu eğitim hep aynı yerde veriliyordu. Geri dönüşüme gidecek çöplerin toplandığı alanda.

Çöp toplayanlar gelmeden önce orada üçümüzden başka kimse yoktu; ben, satış müdürü ve Mor Etekli Kadın.

"Derinden, var gücünle tekrar et dediklerimi."

Satış müdürü Mor Etekli Kadın'ı geri dönüşüm atık konteynırının yanına dikmiş, kendisi de günlük çöp konteynırının yanında duruyordu. Böyle karşılıklı durarak ses çıkarma alıştırmasına başladılar.

"A, i, e, u, o, a, o, *ohayo gozaimas*[1]!"

Çöp toplama yerinde yalnızca satış müdürünün sesi duyuluyordu.

"Ta, te, çi, tsu, te, to, *arigato gozaimas*[2]!"

Satış müdürünün üniversite yıllarında tiyatro grubunda olduğunu herkes bilirdi. Söylenenlere göre bir zamanlar canla başla aktör olmaya çalışmıştı. Temel motivasyonu aktrislerle birlikte olmak olduğundan sanırım, iki sene geçmeden vazgeçmişti. Sesinin diğerlerinden daha net ve gür çıkmasının nedeni bu deneyimi olmalıydı. Koca karnı da yardımcı oluyordu.

1. (Jap.) Günaydın. (Ç.N.)
2. (Jap.) Teşekkür ederim. (Ç.N.)

"Na, ne, ni, nu, ne, no, na, no, *otsukaresamades*[1]!"

Satış müdürünün coşkusu Mor Etekli Kadın'ı etkilemiş olmalı, sesi giderek gür çıkmaya başladı.

"Teşekkür ederim."

"Teşekkür ederim!"

"*İtteraşşaymase*[2]!"

"*İtteraşşaymase*!"

"Evet, aferin. Bu şekilde devam. 'İyi günler!'"

"İyi günler."

"Çok yoruldunuz, teşekkür ederim!"

"Çok yoruldunuz, teşekkür ederim!"

"İşte bu!"

Satış müdürü, Mor Etekli Kadın'a iki tür selamlaşmayı öğretti. Birincisi otel odasında ya da koridorda konukla yüz yüze gelince söylenen, ikincisi diğer çalışanlarla karşılaşınca söylenen sözlerdi. Her biri yetişkinlerin kullandığı gündelik sözler olsa da bunları kullanmayanların sayısı hiç de az olmadığından bu işyerinde sürekli yeni çalışana ihtiyaç duyuluyordu. Selamlaşma becerisi gösteremeyen yeni çalışan, önceki deneyimli çalışanlar tarafından sözlü eziyet görünce işi bırakıyordu. Hangisi daha kötü derseniz, elbette birine eziyet etmek kötü bir şey ama belirli bir yaşa gelip de, "Günaydın," diyemeyen bir insanın nasıl biri olduğunu da göz önüne almalı. Gerçi ben kim oluyorum da bunları söylüyorum!

"Tamam. Şimdi sesini biraz daha yükselterek söyle, 'Teşekkür ederim!'"

"Teşekkür ederim!"

"Biraz daha yüksek sesle. 'Teşekkür ederim!'"

1. (Jap.) Bir iş bitiminde karşıdakine söylenen, aslında "çok yoruldunuz" anlamına gelen, "bugün çok çalıştığınız için teşekkür ederim" manası içeren ifade. (Ç.N.)

2. (Jap.) Bir yerden ayrılıp geri dönecek kişiye, "iyi günler, tekrar görüşmek üzere" manasında söylenen ifade. (Ç.N.)

"Teşekkür ederim!"

"Şu ileride sigara içme bölümündekiler de duysun! 'Teşekkür ederim!'"

"Teşekkür ederim!"

"Hey, sen oradaki. Heey! Kimsin sen acaba? Yüzünü net göremiyorum ama üzerinde bizim üniformalardan var. Aa, tamam, senmişsin! Duyarsan el salla! 'Teşekkür ederim!'"

Ona el salladım.

"Duymuş olmalı. Tamam, geçtin sınavı!"

Satış müdürünün özel eğitimi sayesinde o öğleden sonra eski, deneyimli çalışanların Mor Etekli Kadın'a bakışı değişti. Sabahki kendini tanıtma fiyaskosunun ardından Mor Etekli Kadın'ın asansörde başını öne eğip, "Bugün çok yoruldunuz, teşekkür ederim!" demesine herkes şaşırmıştı.

"Aa, düzgün konuşuyormuş ya bu kızcağız."

"Beklediğimin aksine kotaracak bu işi."

Bu tepkileri görünce ben de rahatladım. Böylece Mor Etekli Kadın'ın düzgün selamlaşamayacağından dolayı psikolojik eziyet göreceği endişesinden kurtulmuş oldum. Sadece deneyimli çalışanların değil Şef Tsukada ve Şef Hamamoto gibi şeflerin de işe yeni başlayanlara bir şey öğretmeme prensipleri vardı. Geçmişte tek bir aletin adını bile öğrenemeden işten ayrılan olmuştu.

Selamlaşmayı iyice öğrenen Mor Etekli Kadın'a hemen o öğleden sonra işi öğretmeye başladılar.

Şef Tsukada işyerinin arkasında malzemelerin nasıl kullanılacağını açıklarken iş sırasının yazılı olduğu kâğıdın fotokopisini ona verdi. Ondan malzemelerin adını kâğıda yazmasını istedi ama Mor Etekli Kadın'ın tükenmezkalemi yoktu.

"Getirmeyi mi unuttun?" dedi Şef Tsukada. "Bundan sonra yanında tükenmezkalem getirmeyi unutma!"

Mor Etekli Kadın başını öne eğip, "Affedersiniz," dedi.

"Not defterin var mı peki?"

Mor Etekli Kadın başını iki yana sallayınca Şef Tsukada iş çantasından yeni bir not defteri çıkarıp ona uzattı.

"Al bu senin olsun."

"Benim mi olsun?"

"Evet, al. Bende daha çok var. Beş tanesini 290 yen'e aldım."

"Teşekkür ederim!" diyerek bu sefer de aldığı özel eğitimin hakkını vermiş oldu.

Şef Tsukada, ona tükenmezkalem uzatırken, "Bizim işimizin özü, aynı şeyleri tekrar etmekten oluşur," dedi. "Sana söylediklerimi yaparsan bir süre sonra bedenin bu yaptıklarını ezberleyecektir. Zor bir yanı yok yani."

"Anlıyorum."

Mor Etekli Kadın az önce aldığı not defterini açtı ve, "Aynı şeyleri tekrar etmek," diye yazdı.

"Yok yok, bu kadarını not etmene gerek yok."

Nota bakan Şef Tsukada, Mor Etekli Kadın'ın omzuna pat diye vurdu ve sonra gür bir kahkaha attı.

Mor Etekli Kadın'ın görevlendirildiği yer "Eğitim Katı" olarak adlandırılan yerdi. Bu katta uzman eğitimci Şef Tsukada'nın yanı sıra üç yardımcı şef dönüşümlü olarak çalışıyordu; ayrıca işe girdikten sonra bir yılını doldurmamış on çalışan daha vardı. Şef Tsukada, eğitim bitti diye mühürlü belge verene dek bu katın temizliğini çok katı bir şekilde kontrol ederdi.

Satış müdürü de yeni çalışanların durumunu görmek üzere bir kere "Eğitim Katı"na gelmişti. O sırada Mor Etekli Kadın başka bir şef tarafından deterjan tedarik etmeye gönderilmişti.

Şef Tsukada satış müdürüne, "O kız çalışacak görünüyor," diye rapor verdi.

"Konuşuyor mu?" diye sordu satış müdürü.

"Evet, düzgün cevap veriyor."

"Öyle demek, iyi," diyen satış müdürü hoşnut bir şekilde başını salladı. "Ses eğitimi verdiğime değdi demek."

"Uysal biri, başta yapabilir mi diye şüphe duymuştum ama şimdilik öğretilenleri tam olarak yapıyor. Ciddi de. Donuk görünmesinin aksine hızlı hareket ediyor."

"Hımm."

"Sporla uğraşmış mıydın diye sordum; ortaokul ve lisede altı yıl boyunca atletizm yapmış."

"Gerçekten mi?"

"Kısa mesafe koşucusuymuş. İnsanlar göründüğü gibi çıkmayabiliyor. Neyse, bu iyi oldu. Uzun zamandır ilk kez düzgün bir eleman bulduk."

Mor Etekli Kadın'ın refleksleri gerçekten de iyiymiş. Ne var ki eski atlet olduğunu hayal edemezdim. Hem de altı yıl.

Mor Etekli Kadın'ın "ciddi" ve "düzgün" olarak takdir görmesine şaşırmadım dersem yalan olur. Bugüne dek mülakatlardan geçememesinin nedeni dış görünüşü müydü yoksa? Asla temiz olduğu söylenemeyecek görünümü herkesle aynı üniformayı giyip saçını arkadan bağlayınca mı düzelmişti? Bununla birlikte Mor Etekli Kadın önümden geçtikçe taze bitki kokusu geldi burnuma. Kapısının tokmağına astığım deneme ürününün kokusu. Bazı kokuların insanın duygularına iyi etki yaptıklarını duymuştum; tam da öyle bir şeydi sanırım.

İlk günün bitiminde Şef Tsukada, Mor Etekli Kadın'a bir tane elma verdi. Kırmızı, büyük bir elma.

"*Hokuto*[1] türüdür bu. Pazarda satın almaya kalksan çok pahalıdır."

1. Doğu Asya'da bulunan bir elma türü. (Ç.N.)

Şef Tsukada, parmağını dudağına götürdü ve, "Hişş," dedi.

Mor Etekli Kadın iki eliyle elmaya uzandı ve, "Alayım mı?" dedi.

"Tabii, tabii."

"İyi de bu..."

"Al dedim ya, herkes alıyor. Bak ben bile aldım."

Şef Tsukada, memesini işaret etti. Doğal olmayan biçimde irileşmiş iki yuvarlak meme. Dikkatli bakınca sağ ve soldakinin şekli farklıydı. Sağdaki elma, solda daha küçük olansa portakaldı. Şef Tsukada elini önlüğünün cebine soktu ve çıkardığı muzu gösterdi.

Mor Etekli Kadın yine mahcup bir şekilde kıkırdadı. Gülüşü iyi hissettiriyordu.

"Nasıl olsa atacaklar bunları, yazık olacak. Öyle değil mi Şef Hamamoto, Şef Taçibana?"

"Hıı," diye onayladı yardıma gelen iki şef.

"Şef Tsukada'nın dediği gibi."

"Bir ev hanımı olarak henüz yenilebilir bir meyveyi çöpe atmayı, bu suç teşkil eden hareketi görmezden gelemem."

Meyveleri el çantalarından çıkarıp Mor Etekli Kadın'a gösterdiler; Şef Hamamoto yeşil elma ve portakal, Şef Taçibana portakal ve muz almıştı. Hepsi otelin konukları için hazır ettiği meyvelerden artanlardı.

"Biri sorarsa, çöpe attık deriz."

"Evet, evet."

"Satış müdürüne söylemek yok ha."

Şef Tsukada bir kez daha Mor Etekli Kadın'a döndü ve, "Hişş," dedi.

"Endişe etmene gerek yok. Bak bunlar da konukların yarım bıraktığı şampanyayı termosa koyup götürür gizlice, bugüne kadar bir kez bile fark edilmedi," dedi Şef Hamamoto, Şef Taçibana'yi işaret ederken.

"Gerçekten mi?"

Mor Etekli Kadın'ın yüzüne şaşkınlık ifadesi yayılmıştı.

"Yok artık. Tabii ki yalan."

Şef Taçibana güldü ve elini, yüzünün önünde hayır anlamında salladı.

"Gerçek! Taşıdığı açık mavi renkli termosun içinde şampanya oluyor. Bir sonrakine dikkatlice bak. Tek bir yudum içince, 'Güç bende!' diyor."

"Yalan, kes artık!"

Önce bastırmaya çalıştığı bir kıkırdamayla güldü, sonra da aleni bir kahkaha attı Mor Etekli Kadın.

Bu seferki kibar bir gülüş değildi. Mor Etekli Kadın'ın ilk kez bu kadar sesli güldüğüne tanık olmuştum.

"İstersen bir tane de portakal götürebilirsin."

Şef Tsukada tek parça elbisesinin cebinden çıkardığı portakalı Mor Etekli Kadın'a uzattı.

"Bunu da mı veriyorsunuz? Alayım mı?"

"Al tabii! Bizler birer tane aldık."

"Ama..."

Mor Etekli Kadın nedense portakalı almakta kararsız kalmıştı. Hızlıca başkasına bir bakış attı, biraz uzakta, Şef Tsukada'nın arkasında duran birine. Şef Tsukada, Mor Etekli Kadın'ın nereye baktığını görmek için döndü.

"Aa. *Onu* dert etme sen. Sorun yok. O, meyveden nefret eder."

"Öyle mi?"

"Öyle. Değil mi Şef Gondo?"

"Peki alayım o zaman, madem ısrar ediyorsunuz."

Mor Etekli Kadın başını önüne eğdi.

Şef Tsukada'nın verdiği elma ve portakalı siyah üniformasının altına gizleyip soyunma odasına götürdü. Başı öne eğik halde yürüyüp, "Bugün çok yoruldunuz, teşek-

kür ederim," derken, Mor Etekli Kadın tam anlamıyla bir çaylak gibiydi. Yine de önünden geçen deneyimli çalışanlar sabah toplantısında Mor Etekli Kadın'ı küçümsediklerini tamamen unutup, "İlk gününde çok yoruldun!", "Yarın kolay gelsin!" gibi samimi şeyler söylediler.

İkinci işgünü. Bugün Mor Etekli Kadın, önceki gün bindiğine değil bir sonraki otobüse bindi. Saat 08.02'de otobüsüne. Hafta içi gün boyunca her yirmi dakikada bir otobüs seferi oluyordu. Bu bindiğinden bir öncekine binse, toplantı vaktine kadar nasıl zaman geçireceğini bilemiyor, bir sonrakine binse geç kalıyordu. Mor Etekli Kadın iş kartını bastığında saat 08.52'ydi.

Hem ofise girdiğinde hem de soyunma odasının kapısını açtığında herkesin duyacağı gür bir sesle, "Günaydın," diyerek öteki çalışanlarla selamlaştı. Satış müdürü ve çalışanlar Mor Etekli Kadın'a doğru dönüp, "Günaydın," diye karşılık verdiler. Satış müdürünün yüzüne, verdiği özel eğitiminin kısa sürede başarıya ulaştığını gördüğünden olmalı, hoşnut bir gülümseme yayılmıştı.

"Kasların ağrımadı mı?" diye soran çalışanlar bile oldu. "Hayır, hiç sorun yok," diye cevap verdi Mor Etekli Kadın. Aslında omzu, kolları, beli ve bacakları, vücudundaki bütün kaslar ağrıyordu. Sabah otobüsü beklerken kaşlarını çatıp boynunu kütletmişti.

İkinci gün Mor Etekli Kadın üstünü hızlıca değiştirdi. Önceki gün çok zaman almıştı ama artık tekniği kavramıştı. Uzun çorabı evde giyip gelmişti. Önlüğün ipleri kıvrılmadan düzgünce bağlanmıştı.

Dolabın iç kapağındaki aynaya bakarak saçını topladı. Elindeki saç fırçasının sapında otelin logosu vardı. Önceki gün Şef Tsukada, "Buradaki her şeyi alıp eve götürebilirsin," demişti; o da saç fırçası ile temizleme bezi-

ni seçmişti. Mor Etekli Kadın saç fırçasını saçından her geçirdiğinde etrafa taze çiçek kokusu yayılıyordu.

Soyunma odasından çıkmadan önce Mor Etekli Kadın basit beden egzersizleri yaptı. Bacaklarını büküp uzatmak ve omuzlarını döndürmek gibi biraz acı veren hareketlerdi. Bu kadar kas ağrısının tek nedeni, işe alışık olmaması değildi. Önceki gün, işten sonra yaklaşık bir buçuk saat tüm gücüyle koşmuştu.

Önceki gün odaların doluluk oranı yüzde elliye yakındı. Öğleden sonra saat 15.30'da iş kartını basıp işten çıkan Mor Etekli Kadın, 15.53'te otobüsüne binmiş, 16.30'da durağına varmıştı. Her zamanki Mor Etekli Kadın olsa, iş çıkışı hiçbir yere uğramadan doğruca evin yolunu tutardı. Ama önceki gün alışılmadık bir şekilde parka gitti.

Parkta her zamanki yerine oturdu. Dizinin üzerine koyduğu deri çantanın içine elini soktu, kırmızı bir elma çıkardı. Dönerken Şef Tsukada'nın verdiği elmaydı bu. Elmayı göz hizasına getirdi ve ağzını kocaman açarak büyük bir ısırık aldı.

İştahla üç ısırık daha aldı. Dördüncüde parkın dışından, "Aa, burada!" diyen çocukların sesi duyuldu.

"Elma yiyor!"

Çocuklar Mor Etekli Kadın'ı işaret edip gülüştüler. Sonra gülerek girişteki demir parmaklıkların üzerinden atlayıp içeriye girdiler. Banktan biraz uzakta çember oluşturup heyecanla taş-kâğıt-makas oyununa başladılar. Üç kez berabere kaldılar, dördüncü turda makas işareti yapan çocuk kaybetti. "Kahretsin," diye bağırdı kaybeden çocuk, ama yüzündeki mutluluğa bakılırsa aslında sevinmişti. Kaybeden çocuk hızlı adımlarla Mor Etekli Kadın'ın oturduğu bankın arkasından ona yaklaştı, kolunu yukarıya kaldırıp pat diye omzuna vurdu.

Omzuna vurulmasının verdiği sarsıntıyla Mor Etekli Kadın'ın elindeki elma düştü.

"Aa!"

Çocuğun rengi attı. O kadar güçlü vurunca bunun olacağını tahmin edebilirdi aslında! Sadece o çocuk değil başka çocuklar da böyle bir şey beklemiyordu. Hepsi şaşakalmış bir halde yerde yuvarlanıp giden elmaya baktı.

Elma, çöp kutusunun yanına kadar yuvarlanıp nihayet durdu. Mor Etekli Kadın'ın omzuna vuran elebaşı, şuursuz bir yüz ifadesiyle elmanın peşinden koştu. Tozlanmış elmayı yerden aldı ve yüzünde büyük bir pişmanlık ifadesiyle kadının yanına gitti.

"Özür dilerim."

Çekinerek elmayı uzattı.

Onu izleyen diğer çocuklar da koşarak Mor Etekli Kadın'ın karşısına geçtiler ve başlarını öne eğerek ardı sıra özür dilediler. "Özür dilerim!", "Affedersiniz!", "Gerçekten özür dilerim!", "Özür dilerim!", "Özür dilerim!", "Özür dilerim!"

Olduğum yerden bakınca çocukların hızlı ve kararlı bir şekilde başlarını öne eğmeleri değişik görünüyordu; acaba bu yeni bir oyun mu diye düşünmeden edemedim.

Ne var ki yeni bir oyun değildi. Çocuklar içtenlikle özür diliyorlardı. Hatta Mor Etekli Kadın'ın omzuna vuran çocuğun gözlerinde yaşlar vardı.

Buna karşılık Mor Etekli Kadın elini salladı ve, "Sorun değil," dedi.

Çocuklar onun, "Sorun değil," diyecek kadar nazik biri olduğunu bilmiyorlardı. Çok şaşırdılar.

"Konuştu."

"Konuştu gerçekten."

Baş başa vermiş, Mor Etekli Kadın'ın durumuna bakıyorlardı.

"Hemen yıkayıp getireyim!"

Çocuk musluğun olduğu yere doğru koştu. Diğer çocuklar da onu takip etti.

"Olsun, önemli değil," diyen Mor Etekli Kadın çocukların ardından gitti.

Çocuklar özenle yıkadıkları elmayı elden ele geçirip Mor Etekli Kadın'a ulaştırdılar. Mor Etekli Kadın onlarla birlikte banka dönünce elmadan bir ısırık aldı.

"Leziz," dedi ve elmayı yanındaki çocuğa uzattı.

Az önce Mor Etekli Kadın'ın omzuna vuran çocuktu bu; elmadan bir ısırık aldı ve, "Lezzetli," dedi. Isırık aldığı elmayı bu kez yanında oturan kız çocuğuna uzattı, o da aynı şekilde bir ısırık aldı ve yanında oturan diğer kıza uzattı.

"Leziz", "Pek tatlı", "Lezzetli", "Lezizmiş". Mor Etekli Kadın merkezde, elmayı saatin ters yönünde dolaştırdılar. Çocuğun ısırdığı yerden kız ısırdı, kızın ısırdığı yerden diğer kız ısırdı, o kızın ısırdığı yerden çocuk ısırdı, o çocuğun ısırdığı yerden diğer çocuk ısırdı, o çocuğun ısırdığı yerden Mor Etekli Kadın ısırdı; ikinci turda geriye sadece elmanın sapı kaldı.

Elma bittikten sonra Mor Etekli Kadın ve çocuklar ebelemece oynadı. Mor Etekli Kadın ilk kez taş-kâğıt-makas oyununun çemberine katıldı. Etraf kararana dek ebelemece oynamaya devam ettiler, o süre boyunca ebe olmayan kalmadı. En son Mor Etekli Kadın ebe oldu.

Çocuklar tıpkı fareler gibi akıllarına estiğince hareket ediyordu. Mor Etekli Kadın okul yıllarında atletizm yapmış olsa da bu öngörülemez hareketler karşısında ebelenmişti. Peşlerinden var gücüyle koşarken birden durdu.

Etrafta koşup kaçan çocukları görmezden gelen Mor Etekli Kadın, çiçeklerin olduğu yerdeki saate baktı. Ağır ağır, sanki gezintiye çıkmışçasına parkın içine doğru yürümeye başladı. Tuhaflığı fark eden çocuklar endişeli bir yüzle Mor Etekli Kadın'a yaklaştı. Ne olduğunu ben de merak ettim.

Çocuklardan biri başını kaldırdı, Mor Etekli Kadın'ın yüzüne bakıp, "Ne oldu," diye sordu.

"Bir şeye mi kızdı acaba?"

Mor Etekli Kadın, derin bir nefes aldı ve, "Yoruldum," dedi.

"Yoruldun mu?"

"İyi misin?"

"Biraz dinlensen?"

İşte tam o anda Mor Etekli Kadın önünde duran çocuğun iki omzuna pat diye elini koydu ve yüzünde gülümsemeyle, "Yakalandın. Ebe!" dedi.

"Aaa, yakalandım!" Bağırış, ardından gülme ve alkış sesleri duyuldu. "*Nice*!" "Aferin!" Çocuklar Mor Etekli Kadın'ın omzuna ve sırtına pat pat vurdular. Her vurduklarında büyük miktarda toz çıktı, havalandı, rüzgârla park girişinin yakınındaki oturduğum banka kadar taşındı.

Dakikalar sonra kimsenin kalmadığı parkta, Mor Etekli Kadın'ın hep oturduğu bankın altına bir portakal yuvarlandı. Portakalı aldım, kabuğunu soyup az önceki elma gibi hapur hupur yedim. İlk ısırışta etli kısma ulaşamadım ama sonrakilerde suyu ağzıma yayıldı.

İştahla yedim. Onları izlerken boğazım kurumuştu.

"Çok ebelemece oynadığımdan bütün kaslarım ağrıyor," deyip de işe gitmemek olmazdı. Mor Etekli Kadın ikinci işgününde de sabahtan itibaren tam anlamıyla eğitim aldı.

Konuk odasının nadiren açılan kapısının ardından, "Bu aramızda sır, tamam mı?" diyen Şef Tsukada'nın sesini duyuyordum. Anlaşılan o ki Mor Etekli Kadın işinin devamını getirme becerisini de göstermişti. Her zaman, "İsteksiz olana bir şey öğretmem," diye övünen Şef Tsukada, onun söylediklerini anladığını hemen başını sallayarak belirten, ayrıntılı şekilde not alan Mor Etekli Ka-

dın'ı takdir ediyordu. Bu halde devam ederse bir ay bile geçmeden mühürlü eğitim bitirme belgesini kazanabilirdi. Eğitimi biterse, tek başına çalışma süresi artacaktı. Tek başına çalışmakla pek çok kişiyle birlikte çalışmak arasında bir karşılaştırma yapılsa ve hangisi daha kolay diye sorulsa, doğal olarak tek başına çalışmak diye cevap verirdim.

Bu arada ona bugün de kendimi tanıtma şansını bulamadım.

Öğle yemeği arasının bitmesine yakın onu tek başına çay içerken gördüğümde, işte aradığım fırsat, dedim. Ona seslenip seslenmemekte kararsız kaldığım sırada nereden çıkıp geldiğini anlamadığım satış müdürü, Mor Etekli Kadın'ın yanındaki sandalyeye oturdu. İşe yeni başladığı için olsa gerek, "İşinden memnun musun? Devam edecek misin?" diye sordu.

"Evet, memnunum," diye yanıtladı Mor Etekli Kadın gülümseyerek.

"İyi. Aramızda kalsın, şefler sana eziyet ediyor mu diye endişelenmiştim," dedi satış müdürü kısık sesle.

"Herkes bana karşı çok nazik," dedi Mor Etekli Kadın.

"İyi o zaman. Burası kendine özgü karakterdeki insanlarla doludur da. Özellikle de bu şef grubu, son derece nevi şahsına münhasır kişilerden oluşuyor."

"Şey... yani... şeey."

"Şef Tsukada mesela."

"Aa, evet. Hı hı."

"Diğerleri; Hamamoto, Taçibana, Şinco, Hori, Miyaçi. Dahası Nakatani, Okita, Nonomura. Deyim yerindeyse, hepsi."

"Evet... Hı hı."

"Hepsinin yüzünü ve adını ezberledin mi?"

"Şeflerin mi? Hayır, henüz değil."

"Öyle demek. Eğitim katında Şef Tsukada dışında elemanlar her gün değişiyordu değil mi? Zamanla öğrenirsin hepsini."

"Evet."

"Memnun olmana sevindim. Alışamayanlar hemen bırakıyor. Sen iyi durumdasın. Şef Tsukada'nın seni övmesinden anlıyorum."

"Şef Tsukada nazik biri."

"Bunu duysa sevinir. Aa, işe dönme zamanı gelmiş."

Satış müdürü sandalyeden kalktı, içecek otomatından iki kutu kahve alıp geldi.

"Buyur."

"Alabilir miyim?"

"Öğleden sonra da elinden gelen gayreti göster."

"Elbette, teşekkür ederim."

"Ha ha. Bak bu doğru cevap. Testi geçtin."

Ertesi gün izin günümdü. Ama Mor Etekli Kadın işe gittiği için ben de gittim. Önceki gün bindiği otobüse bindi, aynı saatte işyerine varıp kartını aynı saatte bastı. Az daha ben de kartımı basacaktım ama son anda o gün izinli olduğumu hatırlayıp kartı cebime geri koydum.

İşyerine kadar gitmeme rağmen zerre çalışma isteğim yoktu. İzin günüm olduğundan çalışacaklar listesinde yer almıyordum. Neden oraya gittiğimi soracak olursanız, bunun sebebi Mor Etekli Kadın'ı çalışırken gözlemek istememdi. Elbette fırsat bulursam tanışmak da istiyordum.

Ne var ki soyunma odasına adımımı atar atmaz çok büyük bir hata yaptığımı anladım.

Üniformamı yanımda getirmemiştim. Üniforma giymeden kata çıkamazdım. Dün, izin günü öncesi alışkanlığı olarak üniformamı eve götürmüş, bu sabah yıkamış ve verandaya asmıştım.

Dikkatsizlik etmiştim. Günlük kıyafetlerimle etrafta dolanamazdım, yedek üniforma kullanmak içinse ofisteki birileriyle konuşmam gerekecekti. Ama bugün izin günüm olduğu açığa çıkarsa beni doğruca eve gönderirlerdi.

Otele ne diye gelmiştim ki? Geldiğim gibi de tekrar otobüse binip eve döndüm. Otobüste abonman kartının ne kadar kullanışlı olduğunu düşündüm.

Eve döndükten sonra biraz televizyon izledim ve sonra öğle uykusuna yattım. Uyandığımda hava kararmıştı. Bir süre daha yatakta oyalandıktan sonra kapalı çarşıdaki dükkânların kapanma saatine yakın yataktan kalktım.

Kapalı çarşıda manava ve eczaneye uğrayıp 100 yen mağazasında gezindim. Tatsumi İçki Dükkânı'nın önüne geldiğimde içeriye girmeden otomattan içki aldım. En son uğradığım mezecide, fiyatı düşmüş iki paketi gözümle karşılaştırarak alıp almamakta kararsız kaldığım sırada başımı kaldırınca Mor Etekli Kadın'ı gördüm birden.

Bu saatte onunla burada karşılaşmayı düşünmediğimden şaşırmıştım. Bugün otelde konuk yoğunluğu yüzde otuz civarındaydı. İşini erken bitirmiş, eve dönüyordu demek.

Mor Etekli Kadın'la aramdaki mesafe on metre kadardı. Havası her zamankinden farklıydı. Yürüyüşündeki ritim ve hız değişikti. Çok yavaş yürüyordu, güneş battığı ve etrafta insanlar azaldığı için olabilir diye düşündüm.

Üçüncü işgününde Şef Tsukada onu çok mu çalıştırmıştı acaba? Yaklaştıkça yüzü daha da belirginleşti; boş boş önüne bakıyor, yanak kasları hafifçe sarkmış gibi görünüyordu.

Ne olmuştu acaba? Bugün neler yaşamıştı?

Bu sabahki hareketimi düşününce çok pişman oldum. Neden televizyon karşısında uzanıp yatmıştım?

Neden tekrar işyerine gitmemiştim? Tam kurumamış olsa da üniformamı çantama koyup geri gitmeliydim. Abonman kartım da vardı üstelik. Tereddüt etmeden gitmeliydim.

Mor Etekli Kadın yalpalıyordu. Biri ona çarpsa hafifçe uçup gidecek gibiydi. Bir an için bunu yapmayı düşündüm. Elbette kimse böyle bir şeye kalkışmadı. Mor Etekli Kadın yanımdan usulca geçtikten sonra mezecide alışveriş yapan müşteri, "Şu kadın çok yalpalamıyor mu? Bir şey mi oldu acaba?" diye sordu. Mezeci, Mor Etekli Kadın'ın ardından baktı ve, "Yürüyor işte, sorun yoktur," dedi. İkisi de önlerinden geçip gidenin Mor Etekli Kadın olduğunu fark etmediler.

Ertesi gün huzursuzdum.

Mor Etekli Kadın'ın izin günüydü. Pazartesiden itibaren temizlik görevlisi olarak çalışmaya başlamıştı ve bu ilk izin günüydü. Haline bakılırsa tüm günü dairesinde uyuyarak geçirmişti. Bedeni tek günde eski haline döner miydi? Önceki gün neler olduğunu Şef Tsukada'ya sormak istedim ama o gün o da izinliydi. En çok korktuğum şey, izin gününden sonra işe gelip gelemeyeceğiydi. Bugüne dek, ilk günlerinde işe gelip ilk izin gününden sonra bir anda işi bırakan pek çok yeni çalışan olmuştu.

Mor Etekli Kadın'ın bunu yapmasını hiç istemiyordum. Tam da çalışmaya başlamışken biraz daha gayret göstermesini istiyordum. En azından benimle arkadaş olana dek.

Ertesi sabah onu otobüs durağında beklerken görünce çok rahatladım.

Bir önceki güne göre yüzüne renk gelmişti. Dik duruyor, bakışı berrak ve odaklanmış görünüyordu.

Otobüs geldi; içi tıklım tıklımdı. Her sabah aynı sıkıntı, ama bir sonrakine binerse geç kalacağından buna binmeye mecburdu. Mor Etekli Kadın çelimsiz bedeniy-

le başarılı bir şekilde bir beyaz yakalının yanından sıyrılıp otobüse bindi.

Sırada bekleyenlerden bazıları otobüse binmekten vazgeçip telaşla taksi durağına koştu. Bu sayede sıranın en arkasında olduğum halde binmeyi başardım. Mor Etekli Kadın'ı taklit edip eğildim ve bir lise öğrencisinin sırt çantasının altından otobüse bindim.

Otobüste Mor Etekli Kadın, beyaz yakalılar arasında sıkışıp kaldı. Olduğum yerden başının bir kısmıyla sağ omzu görünüyordu. Beyaz yakalılardan biri Mor Etekli Kadın'ın saçının kokusunu içine çekti. Bugün de taze çiçek kokulu şampuan kullanmıştı demek ki. Belki de sabah yıkamıştı saçlarını. Ona verdiğim deneme ürünü bitmek üzere olmalıydı. Bitince yine eskisi gibi dağınık, kirli saçlı haline mi dönecekti? Öyle olursa kimse saçının kokusunu içine çekmezdi. O zaman da etrafında doğal olarak bir boşluk oluşur ve yüzü rahat görülebilirdi. Ona, "Aa, günaydın. Hep bu otobüse mi biniyorsun?" diye seslendiğim veya onun bana seslendiği gün gelecek miydi?

Bugün selam vermenin yeri ve zamanı değildi. Tıklım tıkış otobüste bedenime doğru düzgün hâkim olamıyordum ve Mor Etekli Kadın'ın sağ omzuna bir pirinç tanesinin yapışık olduğunu fark etmiştim. Şef Tsukada'nın sabahları haşlanmış pirinç yeme tavsiyesine uymuştu demek. Belki de günler öncesinden oradaydı. Pirinç tanesini almak istiyordum ama kalabalıkta elimi kaldırmak bile zordu.

Kolumu biraz kaldırabildim, parmağımın pirinç tanesine yetişmesine çok az bir mesafe kalmıştı ki otobüs aniden fren yaptı. Sarsıntıyla birlikte pirinç tanesini değil burnunu tuttum.

"Uvaa!" diye garip bir ses çıktı Mor Etekli Kadın'ın ağzından. Şaşırarak geri çekildim.

Sonraki durağa vardık, yolcular otobüsten telaşla inerken Mor Etekli Kadın korkmuş bir yüz ifadesiyle etrafına bakınıyordu. Burnunu sıkanı bulmaya çalışıyor olmalıydı. Bana doğru geldi, "Sensin demek!" diye beni bulduğunu düşündüğümde yanımdaki beyaz yakalı adama çıkıştı.

"Sen, popomu elledin!" dedi. "Sapık! Bu adam bana sarkıntılık etti!"

Mor Etekli Kadın'ın parmağıyla gösterdiği kişi "Ava-ava" gibi anlamsız bir şeyler söyledi ama sarkıntılık yaptığını da inkâr etmedi.

Etrafındaki yolcular bir anda adamın etrafını sardı.

Durumu fark eden şoför yakındaki küçük polis karakolunun[1] önünde durdu.

Otobüsün kapısı açılınca önce Mor Etekli Kadın indi. Ardından yolcular adamı indirdi. Kapı kapanınca otobüs hiçbir şey olmamış gibi yoluna devam etti. En arkada, cam kenarındaki koltuğa oturdum. Dışarıya baktığımda adamı, sarkıntılık iddiasıyla polise teslim eden Mor Etekli Kadın'ı gördüm.

Bu olay yüzünden Mor Etekli Kadın işe iki saat gecikti. Sabah toplantısı bitmiş, katlara çıkmak için asansör bekleyen çalışanlar kendi aralarında fısıldayarak konuşmaya başlamıştı. "Daha yeni olmasına rağmen haber vermeden işe gelmedi." "Her zamanki süreç işliyor işte. Kesin gelmeyecek."

İçlerinde, "Başına bir şey gelmiş olmalı," diyen tek kişi Şef Tsukada oldu. "Haber vermeden işi bırakacak bir kız değil o."

"Öyle mi dersiniz?" dedi eski çalışanlardan biri şüpheyle başını yana eğerek. "Ama bana her zamanki gibi olacak gibi geldi."

1. (Jap.) *Kōban*; mahallelerde bulunan küçük polis karakolları. (Ç.N.)

"I ıh, bu kız farklı bence," dedi Şef Tsukada.

"Ben de farklı olduğunu düşünüyorum," dedi Şef Hamamoto.

"Aa siz de mi?"

"Eğitiminde gerçekten gayret ediyor," dedi başka bir çalışan.

"Hı hı," deyip başını sallayarak onu onayladı Şef Tsukada.

"Yıllardır eğitmenlik yapıyorum, kimin işe devam edip kimin devam etmeyeceğini ilk bakışta gözünden anlarım. Öyle değil mi Şef Hamamoto?"

"Öyle."

"Dahası, o kız da bu işin eğlenceli olduğunu söylemişti, öyle değil mi Şef Hamamoto, Şef Taçibana?"

"Hı hı, demişti," diye onayladı Şef Hamamoto.

"Evet, demişti," dedi Şef Taçibana da.

"İki gün önce içmeye gitmiştik," dedi Şef Tsukada. "Hani o gün iş azdı ya. Saat 15.00'te bitince, dördümüz istasyon önündeki çöp şişçiye gitmiştik."

"Dördünüz mü?"

"Evet, o gün Şef Okita ve Şef Nonomura'nın izin günüydü."

Eski çalışanlardan biri benden çekinircesine kısık bir ses tonuyla, "Peki ya Şef Gondo, o sizinle gelmedi mi," diye sordu.

"Şef Gondo alkol almaz ki," dedi Şef Tsukada. "İçmeyen birini içmeye davet etmek istemedik, ona haksızlık ederiz diye düşündük."

"Öyle öyle, iki gün önce Şef Gondo'nun da izin günüydü," dedi Şef Taçibana.

"Aa, öyle miydi? Sanki burada görmüştüm onu," dedi Şef Hamamoto.

"Yaa? Karıştırıyor olmayasın? Şef Şinco, Şef Gondo izinli olduğu için malzeme kontrolünü kendisinin yapacağından yakınmıştı."

"Hımm, öyle olmuştu demek."

"Çöp şişçideyken o kız da açıkça, 'Bu iş eğlenceli, hep devam etmek istiyorum,' demişti. Hem de göğsünü gere gere söylemişti bunu," dedi Şef Tsukada.

"Yaa. Sarhoş olduğu için olmasın?"

"Hımm, ondan da olabilir tabii."

"Akşamdan kalma olduğundan bu sabah uyanamamış olmasın?"

"İki gün önceydi içmeye gittiğimiz. Akşamdan kalma dediğin şey içtiğin gecenin ertesi günü olur."

"Bilemedim. Çok içtiyse belki de alkol vücudundan tam çıkmamıştır."

"Şef Taçibana kadar içmedi."

"Ben mi? Gerçekten de çok içtim ama Şef Tsukada'nın içtiği erik kokteylini geçemem."

"Yok yok, erik kokteyli hafif kalır. Şef Taçibana en baştan buzlu içmedi mi?"

"Öyle miydi?"

"Kesinlikle. Kadınlar günü indirimi olunca, herkes çok içmişti."

"Şef Tsukada'ya bakın siz; en çok içen o değilmiş gibi konuşuyor!"

Ha ha ha ha. Üç şef kahkahalarla gülerken satış müdürü koridorun öbür ucundan Şef Tsukada'ya seslendi.

"Bayan Tsukadaaaa, az önce Bayan Hino'dan telefon geldi, geç kalacağını bildirdi."

Şef Tsukada satış müdürüne döndü ve anladım işareti yaptıktan sonra gururlu bir edayla diğer şeflere döndü.

"Bakın, demiştim size haber vermeden işe gelmemezlik yapmaz diye."

Mor Etekli Kadın, karakoldan işyerini arayıp satış müdürüne durumu anlatmıştı demek. Satış müdürü iki saat geç kalan Mor Etekli Kadın'a yine kutu kahve ısmarladı.

"Geçmiş olsun. Zor bir sabah olmuş."

Öğleden sonra saat 15.00. Gecikmiş öğle yemeği arasında aşağı kata inen Mor Etekli Kadın, satış müdürünün verdiği kutu kahveyi iki eliyle alıp başını eğerek teşekkür etti.

"Bu sabah geç kalarak size sorun çıkardığım için özür dilerim."

"Sorun olmadı," dedi satış müdürü. "Sen bu olayda mağdur tarafsın. Özür dilemene gerek yok. Kötü olan sarkıntılık eden o sapık. Rezil herif. Bir erkek olarak onu asla affetmem. Korkmuşsundur, değil mi?"

Mor Etekli Kadın bir şeyler mırıldanarak başıyla onayladı.

"Otobüs saatini mi değiştirsen? Suçlu yakalanmış olsa da tekrar tuhaf bir şeye kalkışmayacağını kim bilebilir?"

"Evet... Ama saati uyan başka otobüs yok. Bir öncekine binersem çok erken gelirim, bir sonrakine binersem geç kalırım."

"Hımm... Öyle demek. Bu işleri karıştırır tabii."

"Sorun değil. Bir şey olursa yolcular ve şoför beni kurtarır."

"Öyle mi? Senin için endişeleniyorum."

"Sorun değil. Endişelenmeyin lütfen."

"Hayır, gerçekten endişe ediyorum. Bu sabah da merak içinde kaldım. Neticede sağ salim işe geldin ama toplantı bittiğinde bile senden hâlâ haber alamamıştık. Daha önce söylemiştim, haber vermeden bir anda işi bırakan çok oluyor."

"Ben öyle bir şey yapmam."

"Biliyorum. Bayan Hino öyle biri değildir dedi şefler de. İki gün önce onlarla içmeye gittiğini söylediler."

"Evet, iş çıkışı davet ettiler."

"Dediklerine göre sıkı içiyormuşsun. Şaşırdım."

"Yoo, kim dedi öyle olduğunu?"

"Yok, yok, dayanıklı dediler. Hem işinde iyiymişsin hem de içkiye karşı dayanıklıymışsın."

"Dayanıklı falan değilim. O gün içmem için ısrar ettiler. Bir ara kusacak gibi oldum ve eve nasıl döndüğümü hatırlamıyorum bile, hatta eve nasıl döndüğümü hatırlamıyorum."

"Gerçekten mi? Bu tehlikeli bir şey."

"Ayrıca işimi iyi yaptığımı düşünmüyorum; sadece Şef Tsukada çok iyi öğrettiğinden iyi yapıyormuşum gibi görünüyor."

"Ha ha ha. Kendisine iletirim. Hino, Tsukada'nın halefi olmak istiyor diye."

"Hayır, öyle demedim ben."

"Şaka, şaka. Gerçi bunu bir düşün derim..."

"Nasıl?"

"Aramızda kalsın, şeflere destek olman için günün birinde seni de onların arasına aldırmayı düşünüyorum."

"Beni mi?"

"Hemen değil tabii, ama aklımdan geçen olabildiğince hızlı olması. Eğitimin bitince sana şeflerin ne iş yaptığını da öğretmelerini istiyorum."

"Olur mu ama... yapabilir miyim ki?"

"Yapabilirsin. Şeflerin işi aslında çok kolay. Onların yüzüne bakarsan anlarsın. Hepsinin yüz ifadesinde bir rahatlık var. İçlerinde şef oldum diye özel itibar göreceğini sanıp işi boşlayanlar bile oluyor. Senden yeni bir rüzgâr estirmeni istiyorum. Bu, şimdiki şefler için de mutlaka iyi bir motivasyon olur. Yalnız, şef olunca maaş pek fark etmiyor. Sağlık sigortasında da iyileştirme olmuyor. Üniför-

ma da öyle. Saatlik ücret açısından bakılınca, sanırım temizlik görevlilerinin aldığı ücretten otuz yen daha fazlaydı. Elbette uzun süre çalışırsan kadroya geçme durumun da söz konusu. Hatta sınav sonucuna göre şirket merkezinde görev alma olasılığın da var. Tsukada'ya bu işe devam edeceğini resmen bildirmişsin."

"Resmî değildi."

"Bunu duyduğumda nedense... nasıl desem... çok sevindim. Evet, sevindim."

"Şef..."

"Evet. Sevindim."

İkisinin konuşmasını tedirginlikle dinliyordum. Tedirginliğimin nedeni Mor Etekli Kadın'ın otobüste burnunu tuttuğumu anlatıp anlatmayacağıydı.

Belki de burnunu sıkan kişinin poposunu elleyen kişi olduğunu düşünmüştür. Öyle değildi oysa. Burnunu sıkan bendim.

Ertesi sabah kararımı verdim ve otobüs durağında sıraya girdim. Mor Etekli Kadın'ın burnunu bir kez daha sıkmak istiyordum. Ona birçok kişi seslendi. "Tacize mi uğradın?" "Sabah sabah ne fena." O da herkese cevap yetiştirdi. "Evet öyle oldu." "Otobüste sarkıntılık ettiler."

Duyabildiğim kadarıyla burnunun sıkılmasıyla ilgili tek bir şey bile söylemedi. Burnunu sıkmıştım. Yoksa sıkmamış mıydım? Ya da hiç tanımadığım birinin mi burnunu sıkmıştım? Emin değilim. Şimdilik kimsenin burnunu sıkmadığımı varsayayım.

İşte bu yüzden bir kez daha onun burnunu sıkacağım. Bu kez daha güçlü şekilde, tırnağım burnundan kan çıkarana kadar.

Mor Etekli Kadın belki de büyük bir öfkeyle beni otobüsten aşağıya atar. Öyle yapması umurumda olmaz.

Çünkü bu fırsatla ona kendimi tanıtır, suçumu kabul edip ondan özür dilerim ve arkadaş oluruz.

Bu kadarını düşünmeme rağmen bugün Mor Etekli Kadın'ı otobüs durağında göremedim.

Sekizi iki geçe otobüsü gittikten sonra duraktaki banka oturup Mor Etekli Kadın'ın gelmesini bekledim. Bir sonraki otobüse binerse işe geç kalması kaçınılmazdı.

Ne var ki sonraki otobüs geldiğinde de ortada görünmedi. Bugün izin günü müydü? Telaşla not defterime baktım, izin günü sonraki pazartesiydi, bugün değil.

Bir saat bekledim ama Mor Etekli Kadın otobüs durağına gelmedi.

Sabah toplantısına katılmadığım için o günkü oda temizliği ve doluluk durumunu ofisteki tahtadan kontrol ettim. Referans kısmında satış müdürünün çirkin el yazısıyla önceki güne ait birkaç hatayla (Oda 210: Çay konmamış, Oda 709: Küvet yıkanmamış, Oda 811: Pencere açık unutulmuş) hiç değişmeyen dikkat notu (Malzeme sayısı tutmuyor! Kayıp malzemeleri fark ettiğinizde derhal sorumlu şefe bildirin!) yazılıydı. İş kartımı basarken Mor Etekli Kadın'ın kartını basıp basmadığını kontrol ettim; "İşyerinde" kısmına iki gün öncekiyle hemen hemen aynı saat basılıydı (08.50).

Peki bu ne anlama geliyordu? Otobüs kullanmayıp trenle mi gelmişti? Tren istasyonuna gitmek için de otobüse binmek zorundaydı. Taksi mi kullanmıştı acaba? İşyerine kadar neredeyse üç bin yen tutuyordu. Mor Etekli Kadın'ın buna ayıracak fazladan parasının olması pek mümkün değildi. O halde işe yürüyerek mi gelmişti? Yürüdüyse aradaki mesafeyi kat etmek iki saatten fazla sürüyordu. Sadece işe gelmekle bile bedeni kaskatı olurdu ama bugün tam aksine enerjik görünüyordu.

Bir göz attım; sağ elinde toz bezi, sol elinde toz fırçası, odaları temizliyordu.

"Daha hızlı! Daha özenli!"

Şef Tsukada'nın uyarılarına, "Anlaşıldı," diye cevap veriyordu.

Buna karşılık olarak Şef Tsukada'nın yönlendirmesi daha da hararetleniyordu.

"Son beş dakika! Hızlan, hızlan! Yarından itibaren sana kimse yardım etmeyecek!"

"Tamam."

Mor Etekli Kadın o gün mesai bitiminde Şef Tsukada'dan mühürlü eğitim bitirme belgesini aldı.

Daha beşinci işgününde eğitimini bitirebileceği hiç aklıma gelmemişti. Normalde eğitimler en az bir-iki ay sürerdi; kişi yavaş öğreniyorsa altı aydan fazla zaman alırdı. Bu beklenmedik hız karşısında hem satış müdürü hem de diğer personel şaşkına dönmüştü.

Ona kalırsa bu kadar kısa süre içerisinde yetkin bir çalışan olarak kabul görmesinin sebebi özgüveniydi. Ertesi günden itibaren ana anahtarı beline takıp yürüyecekti; gururu yüzünden okunuyordu.

Sadece Mor Etekli Kadın değil, tüm görevlilerin dediği üzere, eğitim bitip de mühürlü eğitim bitirme belgesini aldıktan sonra herkesin bir şekilde adımları hafifliyor, daha rahat hareket ettikleri hissediliyordu. Eğitim esnasında şef ince ayrıntılara kadar dikkat çekiyor, kızıyor, bazen aşağılıyor, "Olmuş," diyene kadar defalarca düzeltme yaptırıyordu. Bu yüzden de çekiniyorlardı. Yetkin olmak demek, şeften bağımsız olmak demekti. Bir başına odaların kapısını açıp kendi başına temizlik yapması, sonra odadan çıkıp odayı kilitlemesi demekti. Baştan sona her şeyi kendi başına yapmak. Kendine verilen işi yapmak zorunda kalma baskısı yerine bağımsızlık his-

si. Son zamanlarda Mor Etekli Kadın'ın sadece işteki hali değil izin günündeki halinde de değişiklik vardı.

En basitinden, daha sık gezintiye çıkıyordu artık. Gezinti yaptığı yerse ya yakındaki kapalı çarşı ya da parktı.

Bugün de aynı rotadaydı. Mor Etekli Kadın kapalı çarşıda gündelik alışverişini tamamladıktan sonra yürüyerek parka gitti.

"Aa, geldi!"

Çocuklar parka ondan önce gelmişlerdi.

Parkın girişinde Mor Etekli Kadın'ı görünce bir anda ona doğru koştular.

"Yine ondan getirdin mi bize?"

"Hı hı."

Mor Etekli Kadın'ın onaylamasıyla, "Oleey," diye sevinç çığlıkları duyuldu. Çocuklar onu elinden çekip kendi bankına oturttular.

"Hadi!" "Hadi!" Çocuklar seslenmeye başlayınca hareketleri hızlanan Mor Etekli Kadın, elindeki torbadan çikolatalarla dolu bir kutu çıkardı.

"Bakın burada!"

Çikolata paketini onların başı olduğunu düşündüğü çocuğa verince, çocuklar bu kez onun çevresini sardı. "Bana da ver!" "Bana da!"

"Aranızda paylaşın," dedi sakin bir sesle, "herkes için bir parça var."

Çocuklar çikolataya odaklandıklarından dediğini duymadılar. Yine de her birine yaklaşık bir parça düştü.

Dünyanın çeşitli ülkelerinden özenle seçilmiş kakao çekirdeği ve kaliteli Hokkaido sütünden yapılmış kremayla üretilen bu çikolatanın bir kutusu 980 yen'di. Kutunun kapağında pastanenin iliştirdiği notla birlikte otelin logosu ve sembolü vardı: M&H harfleri ve boynuna çiçek demeti asılmış Pegasus.

"Enfeees." "Ağızda nasıl da eriyor." Çocuklar genelde yedikleri Tirol çokodan[1] farkını anlamış olmalılar ki yüzlerinde büyük bir mutlulukla tadını çıkardılar. Mor Etekli Kadın, kutsal Meryem Ana edasıyla izliyordu onları.

Mor Etekli Kadın'ın bir işte çalıştığını öğrendiklerinde büyük bir hayrete kapıldılar. Pek çok insanın düşündüğü gibi, ben de onlardan biriydim, hafta içinde öğle vakti etrafta gezinen Mor Etekli Kadın'ın işsiz olduğunu sanmışlardı.

Şaşıran çocuklara, "Çalıştığım zamanlar da oluyor çalışmadığım zamanlar da," diye cevap verdi bilmiş bir şekilde.

"Ne iş yapıyorsun?" diye çocuklardan gelen soruya, "Temizlik işi," diye cevap verdi.

"Öyle iş mi varmış?" diye sorduklarında da, "Evet var," dedi.

"Temizlik yaparak mı para kazanıyorsun?"

"Evet, öyle."

"Ne saçma. Ben de her gün odamı ve evin girişini süpürüyorum. Ama tek bir yen bile ödemiyorlar bana."

"Benimkisi iş çünkü. Yardım etmek değil," diye net bir şekilde açıkladı Mor Etekli Kadın.

"Ben de büyüyünce temizlik işi yapacağım," dedi kızlardan biri.

"Ben de yapacağım."

"Ben de."

"Ben de."

Birbiri ardına el kaldırdılar.

"Hepimiz aynı yerde çalışalım mı, ne dersiniz?"

"Kabul!"

Bunları duyan Mor Etekli Kadın, "Gelip bizde çalışın," dedi. "İstasyonun önünde büyük bir otel var, biliyor

1. Japonya'da 2004 yılında üretimine son verilen, ucuz fiyatlı çikolata türü. (Ç.N.)

musunuz orayı? Binanın tepesinde M&H yazıyor, beyaz otel. İşte orada çalışıyorum. Siz de büyüyünce benim çalıştığım o otelde işe girin."

"M&H, evet, orayı görmüştüm."

"Trenden görünüyor."

"Trenden de otobüsten de görünüyor. Sanatçıların da kaldığı harika bir otel orası."

"Aa, sanatçılar da mı geliyor?"

"Geçen hafta Akira Mine geldi."

"Şarkıcı olan mı?"

"Hı hı. İki gün önce de sinema oyuncusu Reina İgaraşi gelmişti."

"Çok güzel, değil mi?"

"Eh işte."

"Ne iyi. Reina İgaraşi'yi görmek isterdim. Acaba ben de temizlik işini becerebilir miyim?"

"Becerebilirsin tabii."

"Peki ben?"

"Sen de yapabilirsin. Alışana dek zor ama işi bir kez kavrayınca yapabilirsin."

"Zor değil mi?"

"Zor olduğunu düşündüğüm zamanlar oldu ama dediğim gibi, işi bir kez kavrayınca rahat yapıyorsun. Endişe etmenize gerek yok çocuklar. Benim çalıştığım otele gelirseniz, size eğitimi ben vereceğim çünkü."

Bu konuşmadan kısa bir süre önce, bir gün şef olacağı konusunu açmıştı satış müdürü. Ona karşı şaşırmış gibi yapmış ama içten içe sevinmişti. Bugün ağzından çıkan sözler odaları temizlemeye yeni başlamış biri olduğunu düşündürmeyecek derecede özgüvenliydi.

Her biri bir parça yedikten sonra elinde boş kutuyla kalakalan çocuk, "Kutuyu ben alayım mı," diye sordu.

"Olur. Ne için kullanacaksın?"

"Etiket koyacağım. Annem topluyor. Bu kutu tam onun kullanacağı türden."

"Ben de istiyorum bu kutuyu."

"Olmaz, o artık benim."

"Sonrakini de sana veririm Mika," dedi Mor Etekli Kadın.

"Sonra mı, ne zaman?"

"Ne zaman olur bilmiyorum, elime çikolata geçince."

"Ben de istiyorum."

"Anladım. Sırayla. Sonraki Mika'ya, ondan sonra Moku'ya."

"Söz mü?"

"Şey, bu resmi bir yerde görmüştüm ben," dedi kızlardan biri, oğlan çocuğunun elindeki kutuya yandan bakarak. "Nerede görmüştüm acaba?"

"O benim çalıştığım otelin işareti," dedi Mor Etekli Kadın. "Size getirdiğim kurabiyede, *Baumkuchen* kutularında, otelin ürünlerinin hepsinde bu resim vardır."

"Hıı. Bu ne peki? At mı?"

"Pegasus," diye yanıtladı Mor Etekli Kadın.

"Aa, aklıma şimdi geldi!" dedi aniden, kutuya bakan kız başını kaldırıp. "Bu resim bizim evdeki havluda da var."

"Havluda mı?"

"Hıı, havluda. Banyo havlusu, gündelik havlu ve küçük havluda da. Evimizdeki havlular içinde en yumuşak olanları bunlar."

"Hımm. Çalıştığım otelden mi satın aldılar acaba? Havlu satışı olmuş muydu?" dedi Mor Etekli Kadın başını yana eğip.

"I ıh. Pazardan aldık," dedi kız.

"Pazardan mı?"

"Evet, okuldaki pazardan. Annemle birlikte almıştık. Siz hiç okuldaki pazara gitmediniz mi Mayu Hanım?"

"Hayır, gitmedim."

"Gitmediniz mi?" diye tekrar sordu şaşırmış bir yüz ifadesiyle oğlan. "Ben her seferinde gidiyorum. Sosisli sandviç satılıyor, oyun köşesi de var. Acayip eğlenceli."

"Öyle mi?"

"Ben de o pazardan manga ve spor ayakkabı satın aldım."

"Aa. Ne zaman oluyor bu pazar?"

"Her ayın üçüncü pazar günü. Sonrakine birlikte gidelim."

"Olur. İzin gününe denk gelirse gidelim."

Anlaşılan artık hepsi birbirlerine isimleriyle hitap ediyorlardı. Ben çocukların yüzlerini birbirinden ayırt edemiyordum. İçlerinde Moku adında bir çocuk ile Mika adında bir kız olduğunu bu seferki konuşmalarından anlamıştım. Onların dışında Yuci, Kanepon, Minami adında çocuklar da vardı. "Mayu Hanım" dedikleri Mor Etekli Kadın'dı. Sonrasında "Mayu Hanım" iş sırasında karşılaştığı sanatçılardan söz etti ve hepsi ona çok imrendi.

Mor Etekli Kadın, eğitimini tamamladıktan sonraki gün otuzuncu katta görevlendirildi. Burası sanatçıların sıklıkla kaldığı yerdi. Her katın çalışanı ayrı olduğundan şimdiye kadar oraya çıkmamıştım. Bu yüzden de eskisiyle kıyaslanınca Mor Etekli Kadın'ı işyerinde görme imkânım pek kalmamıştı. Son zamanlarda onu ancak parkta ya da kapalı çarşıda görüyor ve durumunu gözlemliyordum.

Sarkıntılığa maruz kaldığı günden sonra sabahları otobüse binmez olmuştu. Dönerken aynı otobüste görüyordum onu; sadece sabahları binmiyordu. Otobüse alternatif olarak trene binebilir, yürüyebilir ya da taksi tutabilirdi ama hangisini kullandığı benim için hâlâ gizemini koruyordu. İş kartında basılı zamana bakınca, öncekilere göre on beş dakika erken geldiği anlaşılıyordu. Sabah soyunma odasına girdiğimde Mor Etekli Kadın

çoktan üstünü değiştirmiş, aynaya bakarak özenle saçını tarıyor oluyordu. Mor Etekli Kadın saçına saç fırçasını her değdirdiğinde taze çiçek kokusu yayılıyordu etrafa. Benim verdiğim deneme ürünü sadece beş günlüktü ama iki hatta üç haftadır Mor Etekli Kadın'ın saçlarından taze çiçek kokusu yayılıyordu. Bunun da tuhaf ama basit bir sebebi vardı.

Aslına bakarsanız geçen hafta, Mor Etekli Kadın'ı kapalı çarşıdaki eczaneden yedek şampuan paketi alırken görmüştüm, bu da önceden şişesiyle aldığı anlamına geliyordu. Demek ki deneme ürünü çok hoşuna gitmişti. İşyerinde istediği kadar şampuan vardı oysa. Sadece şampuan değil, saç kremi, duş jeli ve sabunu da evine götürüp kullanabilirdi. Otelde çalışanların çoğu kendi banyolarında otelin şampuanlarını kullanıyor olmalı ki herkesin saçından her gün aynı koku yayılıyordu. Taze çiçek kokusu sadece Mor Etekli Kadın'a hastı.

Geçenlerde soyunma odasında Şef Tsukada tam da bu konuyu sormuştu. "Neden otelin şampuanını kullanmıyorsun?"

Soru karşısında şaşıran Mor Etekli Kadın, "Neden mi? Şey..." dedi.

"Buranın şampuanını kullansana. Oldukça iyi."

"Hıı. Kullanayım, öyle mi?" derken saçını çözdü Mor Etekli Kadın.

"Ee yani, bedava hem. Malzemelere dahil olduğu için istediğin kadar kullanabilirsin. Herkes kullanıyor. Bugünden itibaren sen de kullanabilirsin."

"Hımm," dedi Mor Etekli Kadın, Şef Tsukada'nın elindeki minik şampuan şişesine bakarken. "Sizin şampuanın kokusu biraz şey..."

"Kokusu?"

"Evet. Deniz ürünü gibi kokuyor. Çiğ deniz ürünü gibi."

"Aa, öyle mi?"

"Evet, balık gibi kokuyor. Çiğ balık gibi. Yoo, yanlış anlamayın Şef Tsukada. Siz balık gibi kokuyorsunuz demedim. Şampuandan söz ediyorum. Hi hi."

Mor Etekli Kadın güldü ama Şef Tsukada hiç gülmedi. İkisinin konuşmasını dinlerken heyecanlandım. Sonrasında Şef Tsukada'nın bir şey söylemeden şampuan şişesini dolabına koyduğunu gördüm. Kötü hissetmiş olmalı ki Mor Etekli Kadın aceleyle konuyu değiştirdi. "Yine içmeye gidelim," gibi iyi hissettirecek bir şeyler deyip olayı kendince tatlıya bağladı.

Eğitimi hızlı bir şekilde bitirip mühürlü belgeyi alan Mor Etekli Kadın, artık yeni çalışan statüsünde değildi. Yetkin olduğu anda ast ve üst arasındaki fark azalmıştı. Ender de olsa yemekhanede eski çalışanlarla dedikodu yaparken görüyordum; açıkçası uzaktan kimin kim olduğu ayrımını yapmak güçtü. Saç şekli, üniforma, duruş şekilleri, ifadeler, gülme sırasında bellerinde sallanan ana anahtarların çın çın sesi. Mor Etekli Kadın etrafındakilere bütünüyle uyum sağlamıştı.

Gerçek hisleri ancak çok dikkat ederek bakınca seçilebiliyordu. İçinde bulunduğu ortamda hiç eğlenmiyordu. Dudaklarında gülümseme vardı ama gözleri gülmüyordu. Diğer görevlilerin ifadeleri canlıyken, Mor Etekli Kadın'ın etrafında bir hüzün atmosferi vardı. Daha kıdemli olanların ortamını mahvetmemek için kendini uymaya zorluyordu. Soluğunu kesen bu durumdan kurtulabilmesi için bugüne dek ona iki kez seslenmiştim. "Hey!" ya da "Bakar mısın?" demiştim. Her ikisinde de aralarındaki konuşma o kadar hararetliydi ki kimse seslendiğimi işitmemişti.

Mor Etekli Kadın oda temizlikçisi olduktan sonraki iki ay göz açıp kapayıncaya dek geçmişti. İyisiyle kötüsüyle işyerinde nasıl davranacağını kavramıştı artık.

Diğerlerinin yanında kendini yalnız hissetse de başka çaresi yoktu. Çalışanların çoğunun kadınlardan oluştuğu bir işyerinde konuşulan konular genellikle başkalarının dedikodusunu yapmak oluyor. İlgi duymasa da ilgisi varmış gibi görünmekten başka yapacak bir şeyi yoktu.

Bir gün biri, diğer gün bir başkası hakkında yapılan dedikoduların ardı arkası kesilmiyordu. Her gün mutlaka bir kişi bir diğer kişi hakkında konuşuyordu. Kıdemliymiş işe yeni girmişmiş, hiç fark etmiyordu. Neredeyse her çalışan hakkında yapılan dedikoduları dinlemiştim. Bunların içinde elbette Mor Etekli Kadın hakkında olanlar da vardı.

"Hino'nun işe girdiği zamanki haliyle şimdiki hali çok farklı."

"Değil mi?"

"Biraz kilo aldı ve neşeli biri haline geldi."

"Evet, bence de."

"İlk geldiğinde iç karartıcı ve soluk yüzlü biriydi."

"Sağlıklı görünüyor şimdi."

"Aynen dediğin gibi."

Evet, iyi dedikodulardı bunlar. Onların da belirttiği gibi bu iki ayda Mor Etekli Kadın'ın görünüşü epey değişmişti. En çok da yüzü. Çökük yanakları dolmuş, yüzüne renk gelmişti. Diğer bir deyişle, biraz kilo almıştı. Başlarda pek yemek yemiyordu, özellikle işe başladığı ilk günler öğle yemeği tatilinde çay dışında bir şey içmediğinden her an bayılabilir diye endişeleniyordum.

Yemekhanedeki otomatların yanında bir çay makinesi vardı. Mor Etekli Kadın hep oradaki ücretsiz çaydan içiyordu. Plastik bardağı iki eliyle kavrayarak çayını yudumlayan Mor Etekli Kadın'ın yanına ilk gün biri geldi ve ona, "Aa. Yeni çalışan, yoksa sen sadece çay mı içiyorsun?" dedi.

"Evet," diye yanıtladı Mor Etekli Kadın.

"Yoksa diyet mi yapıyorsun?"

"Yoo."

"Olmaz öyle, biraz kilo almalısın. Bak şunlara, hangisini istersin? Sevdiğin bir tanesini seç hadi."

Bazı zamanlarda şekerli çörek, bazı zamanlarda içinde kırmızı tatlı fasulye ezmesi olan çörek, bazen kurabiye ikram ediyorlardı. Hatta bazen sakız, mandalina, bisküvi aldığını da görüyordum. Ben de her gün orada çay içiyordum ama kimse bana bir gün bile bir şey ikram etmemişti. Ayakta dikilip içmekle oturup içmek arasındaki farktan sanırım. Mor Etekli Kadın çayını hep altı kişilik masada tek başına oturup içiyordu. Belki de etrafındakilerin ona sürekli bir şeyler ikram etmesinin sebebi, yüzünden okunan yalnızlık hissiydi. Satış müdürünün her seferinde ona kutu kahve verdiğini, yemekte *udon* seti alan Şef Tsukada'nın set içinde gelen haşlanmış pirinç topunu onunla paylaştığını gördüm. Yanında öğle yemeği getirmese bile böylelikle karnını tamamıyla doyuruyordu. Üstelik hiç kimsenin bir şey vermediği zamanlarda temizlediği odalardan birinde karnını doyurmayı da öğrenmişti.

Şef Tsukada ve eski görevlilerden öğrenmiş olmalıydı bunu. Bazen odayı içeriden kilitliyordu. Bunu temizlik görevlilerinin çoğu yapsa da aslında yasak. Profesyonel ya da yarı profesyonel sebeplerden olsun, temizlik sırasında kapının açık bırakılması zorunlu.

Mor Etekli Kadın'ın kilitli kapının ardında ne yaptığını sorarsanız, sadece temizlikle meşgul değildi. İkram kahveden içip ücretli karışık bisküviden yiyordu. Ya da konuğun yarım bıraktığı sandviçi götürmekle meşgul oluyordu. Bunların dışında yatağa uzanıp televizyon izlediği, o halde biraz uyukladığı, sonra da küvete sıcak su doldurup ayaklarını soktuğu oluyordu. Kim bilir belki şampanya bile içiyordu. Kapının kilidini açıp dışarı çıktığında genelde ağzında çiğnediği bir şeyler oluyordu.

İşte bu onun "biraz kilo almış ve neşeli oluşu" dedikodusunun nedeniydi. Darmadağınık saçlarına parlaklık ve canlılık gelmesinin nedeni de sadece şampuanını değiştirmiş olması değildi. İhtiyacı olan besini yeterince alan insanların kilosu artar ve parlak tenli birine dönüşürler.

Bununla birlikte, başka bir yerde, Mor Etekli Kadın'la ilgili bir başka dedikodu da kulağıma geldi.

"Hino ne kadar da güzelleşti," diye konuştu otel çalışanları aralarında. "Estetik ameliyat mı yaptırdı acaba?" Bu bir iltifattı tabii.

"Yok değil. Makyajdan," dedi bir başka çalışan.

"Evet, iyi makyaj yapıyor."

"Öyle, oldukça iyi."

"İş yaparken de eli çabuk."

"Evet, eli çabuk."

"Acil hazırlanması gereken odayı Hino'ya ver, gerisini düşünme diyor şefler."

"Evet, gerçekten de hızlı çalışıyor."

"Bazen gereğinden fazla hızlı çalışıyor gerçi."

"Şey, olabilir."

"Bunu söylemek hoş değil ama biraz baştan savma yapıyor bence."

"Evet, hem de çok baştan savma."

"Şefler de fark etmiştir bu baştan savmalığı."

"Fark ediyorlardır ama görmezden geliyorlar, ne de olsa gözdeleri o."

"Öyle, şeflerin ona karşı olan tavırlarıyla bize karşı olan tavırları farklı."

"Anlıyorum. Ses tonlarından bile fark ediliyor."

"Farklı değil mi?"

"Evet."

"Servis arabasını düzenlenmesi de özensiz."

"Hem de nasıl!"

"Geçen gün servis arabasına sadece sabun bırakmıştı."

"Sonra kullanacakları düşünmüyor; tek düşündüğü kendisi!"

Bu konuşulanları işittikten birkaç saat sonra gizlice Mor Etekli Kadın'ın o gün kullandığı servis arabasını düzenlemeye gittim. O, iş kartını basıp çoktan gitmişti. Tam da çalışanların dediği gibiydi, Mor Etekli Kadın'ın kullandığı servis arabasında saç fırçasından başka bir şey yoktu; duş bonesi takviyesi yapılmamıştı. Eksikleri belki de ertesi sabah koyacaktır diye düşündüm ama izin günüydü. Benimse normal çalışma günümdü. İki haftadır izin günümüz kesişmiyordu. Çalışanların dedikodusunu duyuyordum yalnızca; Mor Etekli Kadın'ın son günlerde ne yaptığını dedikodulardan öğrenmek sinir bozucu olsa da hiç bilgiye ulaşamamaktan iyiydi.

Sonraki ayın görev listesinde değişiklik ümit etmekten başka çarem yoktu, derken o sırada kulağıma yeni bir dedikodu geldi.

Bu seferki şeflerin ağzından çıkmıştı. Kolayca inanılacak türde bir şey değildi. Biliyor musunuz, Mor Etekli Kadın satış müdürüyle birlikteymiş. Nee? Satış müdürü dediğin, o satış müdürü mü? Hani karısı ve çocuğu olan satış müdürü? Evet, o!

"Gerçekten birlikteler," dedi Şef Hamamoto şeker kâğıdını çözerken.

"Gözlerinle gördün mü peki?" diye sordu Şef Tsukada. Baharatlı pirinç cipsinin paketini yırttı. Odaya soya sosu kokusu yayıldı.

"Kızlardan biri görmüş. Sadece o değil, başkaları da görmüş. Hino sabahları işe satış müdürünün arabasıyla geliyormuş."

"Satış müdürünün arabasına mı biniyormuş? Gerçekten mi?"

Ertesi sabah hemen kontrol etmeye gittim. Sonucu baştan söylemek gerekirse, söylenenler doğruydu. Ger-

çekten de Mor Etekli Kadın her sabah satış müdürünün arabasıyla geliyordu. Demek bu yüzden onu otobüs durağında göremiyordum. Satış müdürü doğrudan Mor Etekli Kadın'ın evine uğruyor, onu alıp işyerine getiriyordu; sabahları neden otobüs durağında olmadığını anlamıştım.

Öte yandan aralarında bir ilişki var mı, emin değildim. Benim gördüğüm, satış müdürü siyah arabasıyla sabah sekizde Mor Etekli Kadın'ın apartmanının önüne geliyor, dat dat diye iki kez kornaya basıyor, birkaç saniye sonra 201 numaralı dairenin kapısı açılıyor, Mor Etekli Kadın'ın yüzü görünüyor, aşağıda onu bekleyen satış müdürüne gülümseyerek el sallıyor, sonra bastığı yere dikkat ederek sessizce merdivenden iniyor, kapısını açıp arabaya biniyor, birbirlerine kısa bir şeyler söylüyor ve Mor Etekli Kadın emniyet kemerini taktığı anda satış müdürü arabayı sürmeye başlıyordu. Hepsi buydu.

Onu arabayla işyerine kadar getirdiği gerçekti.

Peki ya sonrası? Söylenene göre her sabah aynı arabayla işe gelirken aralarında bir yakınlaşma olmuş ve ilişki yaşamaya başlamışlar. Gerçekten aralarında bir ilişki var mı?

Pazar günü. Mor Etekli Kadın'la ben... Üç haftadan sonra ilk kez aynı gün izinliyiz. Sıcaklık 21 derece. Nem oranı yüzde 60. Harika bir gün; mavi, bulutsuz bir gökyüzü.

Saat 09.00. Mor Etekli Kadın 201 numaralı dairesinin kapısını açıp dışarı çıktı. Her zamankine göre daha koyu bir makyaj yaptığı uzaktan anlaşılıyor. Saçları her zamankine göre alışılmamış bir biçimde parlıyor, geceden özenle taramış olmalı. Merdivenlerden yavaşça iniyor, apartmanın önündeki yola çıktıktan sonra adımları biraz hızlanıyor. Ayak sesinin yankılanarak yöneldiği yer, en yakındaki otobüs durağı.

Pazar sabahı olduğundan otobüs durağında kimse yok. Otobüsler pazar günü tarifesine göre çalışıyor. Saat 09.00 ile 10.00 arasında iki otobüs seferi var.

Saat 09.14'te tam zamanında gelen otobüse bindi. İçerisi tenha. Mor Etekli Kadın önden üçüncü sıradaki tek kişilik koltuğa oturdu, ben en arkadaki uzun koltuğa geçtim. Onunla uzun zamandır ilk kez aynı otobüse bindik. Bu bile beni heyecanlandırdı. Mor Etekli Kadın zamanını dalgın bir şekilde camdan dışarıyı seyrederek ve çantasının içinden çıkardığı el aynasında yüzüne bakarak geçirdi. Yeni model cep telefonunu, ne zamandan beri bunu kullanıyor acaba, eline aldı ve kısa bir süre baktıktan sonra yeniden çantasına koydu.

Saat 09.45'te otobüs durdu. Mor Etekli Kadın ücreti nakit ödedi, ben abonman kartımı gösterdim; otobüsten indik.

Mor Etekli Kadın, otobüs terminali yakınındaki bir binaya girdi. Neden bu binaya girdiğini anlamadım. Sadece geçeceği bir yermiş meğerse. Zeminden alt kata indi, sonra merdivenden tekrar birinci kata çıkıp tren istasyonunun önüne vardı. Restoran ve hediyelik eşya dükkânlarının yan yana dizili olduğu bir yer. Dükkânların açılması için vakit erken olduğundan sadece pastane açık, diğerlerinin kepenkleri kapalıydı. Mor Etekli Kadın pastanenin kapısını itip içeri girdi.

İçeride iki kişi vardı. Tezgâhın arkasındaki işletmeciyle gülerek konuşan gri, örgü bereli yaşlı bir adam, bir de en dipteki masada, sırtı girişe dönük oturan siyah beyzbol şapkalı bir adam.

Beyzbol şapkalı adam satış müdürüydü. Mor Etekli Kadın'ı fark edince okuduğu gazeteyi katladı, karşı sandalyeye koyduğu omuz çantasını kaldırdı.

İşyerine getirdiği siyah omuz çantasıydı bu. Mor Etekli Kadın boşalan sandalyeye oturunca tezgâhtaki iş-

letmeciye dönüp, "Sütlü çay," dedi. Sonra satış müdürüne, "Ne yedin?" diye sordu. Satış müdürü boş tabağa bakıp, "Omletli kahvaltı seti," dedi. Mor Etekli Kadın boş tabağa bakıp, "Leziz olmalı," dedi.

Satış müdürünün kolundaki saate bakmasıyla birlikte işletmeci de sütlü çayı getirdi. "Zamanı geldi," dedi satış müdürü. "Bekle, bir yudum alayım," diyen Mor Etekli Kadın fincanı dudaklarına götürdü.

Satış müdürü yerinden kalkarken masada duran güneş gözlüğünü alıp taktı. Benim gözlüğüme çok benziyordu ama onunki daha pahalı olmalıydı. Benimki 100 yen mağazasındandı.

Kasada ödemeyi satış müdürü yaptı. Kahvaltı B seti ve sütlü çay, toplamda 880 yen.

10.20'de pastaneden çıkan ikili, kepenkleri yeni açılmaya başlayan caddede kol kola girip yürüdüler. Satış müdürü tedirgin bir şekilde etrafa bakıp duruyordu. Onun aksine Mor Etekli Kadın, kolunu adamın koluna tüm gücüyle dolamıştı. On dakika kadar yürüdüler, sonra bir binaya girdiler. "Sinema Yokoda" yazıyordu tabelada.

Mor Etekli Kadın saat 10.30'da büfeden kola ve patlamış mısır aldı. Aldıktan hemen sonra satış müdürü, "Hop," deyip elini uzattı ve patlamış mısırdan bir avuç alıp ağzına attı. Mor Etekli Kadın, "Yaa!" dedi. Satış müdürü kahkaha attı. Satış müdürünün gerginliği sinemaya girer girmez geçmişti.

Hız Tuzağı ve *Kirli Harry* filmlerine bilet almışlardı, iki film bir aradaydı. Ben sadece *Hız Tuzağı*'nı izlemiştim. İlginç bir filmdi. Çok önceden izlediğimden ayrıntıları tam hatırlayamadım.

10.40'ta film başladı. İlki *Hız Tuzağı*'ydı. İzlerken hatırlamaya başladım. Bombanın yerleştirildiği araç, tren diye aklımda kalmış; otobüsmüş. Ama filmin sonunda tren de çıktı. Mor Etekli Kadın, patlamış mısıra hiç do-

kunmadan tüm dikkatini perdeye verdi. Onun aksine satış müdürü hiç durmadı. Bir patlamış mısırdan yedi, bir kola içti, yüzünü kaşıdı, burnunu Mor Etekli Kadın'ın koluna dayayıp onu kokladı (ya da öyle göründü), boyun hareketleri yaptı, esnedi, en sonunda uykuya daldı. Mor Etekli Kadın sadece bir kez satış müdürünün yüzüne baktı, sonra perdeden gözünü ayırmadı.

Öğleden sonra 12.45'te *Hız Tuzağı* bitti. 15 dakika ara verildi; saat 13.00'ten itibaren *Kirli Harry* başlayacaktı. Nasıl bir film olduğunu merak ediyordum.

O arada ikisi yerinden kalktı. Tuvalete gittiklerini düşündüm ama geri gelmediler. Ne olduğunu anlamak için lobiye çıktığımda camdan, tren istasyonuna doğru gittiklerini gördüm. Telaşla arkalarından gittim.

Sabahkiyle tamamen farklılaşmıştı cadde, insanla dolmuştu. Mor Etekli Kadın satış müdürüne özel yeteneğini sergiledi.

"Bak bak," diyerek arkasını dönüp kalabalığın arasından buz patencileri gibi süzülerek geçti.

"Ha ha ha, çok iyi, çok iyi." Geride kalan satış müdürü onu alkışladı. Mor Etekli Kadın sırıttı ve geri dönüp satış müdürünün yanına gelmesini bekledi. O gelince, yine süzülüp gitti. Bir kez daha durdu, geri döndü ve sırıtarak satış müdürünün yanına gelmesini bekledi. Bunu birkaç kez tekrarladı. Mor Etekli Kadın sırtını döndüğünde satış müdürü birkaç kez şapkasını çıkarıp taktı.

Öğleden sonra saat 13.00'te istasyonun önündeki kitapçıya girdiler ve ayakta bir şeyler okudular. Satış müdürü kapağında "*Ramen* Özel Sayısı" yazan aylık dergiye bakıyordu, Mor Etekli Kadın'ın elinde sinema dergisi vardı. Mor Etekli Kadın elindeki dergiye hiç bakmamış, dikkatini satış müdürünün açtığı sayfaya vermişti. Ne konuştuklarını tam duyamadım ama leziz görünüyor gibi bir şeyler dedi sanırım. Demek ki öğle yemeğinde *ramen* yiyeceklerdi.

Saat 13.10'da kitapçıdan çıktılar, istasyonun önündeki kalabalık caddeden bir sokağa saptılar, oranın sonunda 24 saat açık meyhane vardı. Öğle yemeği *ramen* değildi.

Satış müdürü, "Selaaam," diyerek kapıdaki perdeyi araladı. Pazar öğleden sonrası olduğundan içerisi doluydu. Tezgâhın köşesine oturdum.

"Bakar mısınız?" diye görevliyi çağırdı satış müdürü. Bunu, bu, bu ve bunu istiyorum. Karar veren satış müdürüydü. Mor Etekli Kadın bir şey söylemedi. Arada bir kulağıma satış müdürünün müşterilerin sesiyle karışan kahkahası geliyordu. Mor Etekli Kadın'ın sesini neredeyse hiç işitmedim. Satış müdürü buranın müdavimiydi sanırım. Oraya girdikten bir saat sonra dipteki çalışanlara dönüp, "Pardon, her zamanki acı sosludan istiyorum," diyerek sipariş verdi. Her zamanki acı soslu da ne diye düşünürken haşlanmış bambu yaprakları geldi.

Satış müdürü lıkır lıkır içiyordu. Mor Etekli Kadın ikinci kokteylini içerken satış müdürü altıncı birasını bitirmişti. Yan masada oturan sarhoş müşterilerden biri, "Sizinki nasıl bir ilişki?" diye sordu. "Tahmin edin," dedi yüzü kızarmış halde satış müdürü. "Hımm, baba kız?" dedi sarhoş adam. "Bildin!" dedi satış müdürü. Sonra *kimçili* sulu pirinç yemeği sipariş etti. Bu son sipariş diye düşünmüştüm ki bir tane kızarmış pirinç topu istedi. Onu yemek çubuğuyla bölerek yedi.

Saat 16.40 olmuştu. Üç buçuk saattir yiyip içiyorlardı. Meyhaneden çıkınca kalabalık caddeye döndüler, istasyonun önünden geçip hiçbir yere uğramadan doğruca otobüs terminaline yöneldiler. Mor Etekli Kadın'ın adımları düzgündü ama satış müdürü gördüğüm kadarıyla dengesini sağlamada güçlük çekiyordu. Birbirlerine bitişik yürüyorlardı, ben de arkalarındaydım. Onların peşi sıra giderken defalarca arkama baktım. Az önceki mey-

hanede üç bira içmiş, tereyağlı mantar ve kalamar turşusu sipariş etmiş ve hesabı ödemeden çıkıp gitmiştim çünkü. Garsonlar takip ediyor mu diye endişelendim ama kimse gelmedi.

Saat 17:01. Otobüs terminalinin bankında oturan satış müdürü Mor Etekli Kadın'a bir şey dedi. Bunun üzerine kadın yakındaki büfeye gidip sporcu içeceği alıp döndü. Satış müdürünün yanına oturdu, kapağını açıp ona uzattı. Satış müdürü başta tek bir yudum aldı, sonra arada bir pet şişeden içti.

Otobüs geldi. 17:05. Ama binmediler. Satış müdürünün rengi atmıştı. Elini başının önünde salladı, "Şimdi binersem kusarım," dedi. Bunu der demez de tuvalete koştu. Mor Etekli Kadın tek başına bankta oturdu, spor içeceğinin son yudumunu içti. Bitirince başını eğip tırnaklarına baktı. Bu duruşuyla ilkokul arkadaşım Mey'e benzemişti.

Saat 17:15. Satış müdürü rahatlamış bir yüz ifadesiyle geri geldi. Özür, özür, derken mendille ağzını sildi. Onun ardından Mor Etekli Kadın tuvalete gitti. Satış müdürü cep telefonunu karıştırmaya başladı. Arada, "Hah!" deyip başını kaldırdı, avuç içiyle pat pat başına ve alnına vurdu. "Yok, yok," dedi. Yanında duran omuz çantasının fermuarını açtı. Bu kez, "Buradaymış," dedi. Çantasından çıkardığı beyzbol şapkasını hemen başına taktı. Çantasını karıştırmaya devam etti. "Yok, yok, yok."

Ne kadar aradıysa da bulamadı. Aradığı, güneş gözlüğüydü. Az önce çıktıkları meyhanenin masasında unutmuştu. Aslında şu an kullandığım onun unuttuğu gözlüktü. 100 yen dükkânında satılandan farklıydı gerçekten de. Büyük olmasına rağmen hava kadar hafifti. İç kısmında altın harflerle TOMOHIRO yazılıydı.

Bulamayınca aramaktan vazgeçti. Omuz çantasını kapattı, gözlüğünün olmamasını telafi etmek istercesine şapkasını gözlerine kadar indirdi.

17:35'te otobüs geldi. Koltuklar, ellerinde tenis raketi olan liseli kızlarla doluydu. Mor Etekli Kadın, "Bir sonrakini bekleyelim mi?" diye sorunca satış müdürü, "Buna binelim," dedi.

Onlarla aramdaki iki kişiden sonra ben bindim. Otobüsün dar koridorunda sırt sırta duranların yanına kadar ilerlemeyi başardım. Birbirine bu kadar yapışınca fark edilmiyordunuz. Arkamdan gelen konuşmanın içeriği şöyleydi.

Satış müdürü: "Henüz karar vermedin mi?"

Mor Etekli Kadın: "I ıh."

Satış müdürü: "Peluş oyuncak nasıl olur?"

Mor Etekli Kadın: "Peluş oyuncak..."

Satış müdürü: "Bir yaşında değil mi?"

Mor Etekli Kadın: "O, erkek olan yeğenim. Kız olan altı yaşında."

Satış müdürü: "Öyle demek."

Ee ne olmuş, denilecek bir konuşmaydı bu. İkisi bıkmadan doğum günü hediyesinin ne olacağını tartışmaya devam ettiler. Neticede, "Kız yeğenimin ne istediğini eve dönünce arayıp ağabeyime doğrudan sorayım," diyerek sonuca bağladılar.

Satış müdürünün sonraki yıl ilkokula başlayacak bir kızı vardı ama onunla ilgili hiç konuşmadılar. Yoksa satış müdürünün çocuğu olduğunu Mor Etekli Kadın bilmiyor muydu? Bilmiyor olamazdı. Gerçi ben, Mor Etekli Kadın'ın ailesi, ağabeyi ve yeğenleri olduğunu yeni öğrenmiştim.

18.05'te otobüsten indiler. Her zamanki durak, alışıldık manzara. Birkaç metre arkalarındaydım, ikisi el ele tutuşup yürüdüler. Yaya geçidinden geçip çarşıyı geride bıraktıktan ve biraz daha yürüdükten sonra tanıdık fırına girdiler. Mor Etekli Kadın eline bir tepsi aldı ve iki kremalı çörek bir de sandvici tepsiye koydu. Kasada ödemeyi Mor Etekli Kadın yaptı. Hepsi 740 yen tuttu.

Bu noktada henüz fark eden olmamıştı. Bu çiftten birinin Mor Etekli Kadın olduğunu anladıklarında kapalı çarşı esnafı nasıl bir tepki verirdi acaba?

"Mor Etekli Kadın yanında bir erkek getirdi. Yanında bir erkekle geri döndü" mü derlerdi?

İlk fark edenin oradan geçen biri olacağını hayal ettim. Hemen en yakın dükkâna koşup nefes nefese kalmış bir halde oranın sahibine yetiştirirdi. O dükkân sahibi yandaki dükkânın sahibine iletir, o da yandakine söylerdi. Müşteriler alışverişi bir yana bırakıp dükkânın dışına çıkar; oradan geçenler karşı taraftan gelen bu çift için hızlıca yolu boşaltır, kapalı çarşı adeta *Virgin Road*'a dönerdi. Biri dayanamayıp, "Tebrikler!" diye bağırırdı. O âna dek tabelaların gölgesine gizlenen çocuklar birden ortaya fırlar, fiu fiu diye ıslık çalarlardı. "Bunu alın!" diye balıkçı çupra verir; çiçekçi gül demeti, içki satıcısı bir şişe sakeyi Mor Etekli Kadın'ın eline tutuştururdu. Ne zamandan beri orada olduğu bilinmeyen televizyon kamerası ikisine yaklaşır, onlarla röportaj yapmak isteyen muhabir, "Şimdi neler hissediyorsunuz?" diyerek mikrofonu uzatırdı. Mor Etekli Kadın kadraja girdiği anda ekranın köşesinde minik bir bir şey belirirdi. Neydi bu?

"Aa, yok artık."

"Sarı Ceketli Kadın!"

Fırından çıkan çift, yine el ele tutuşup yürümeye başladı. Bu şekilde on metre kadar gittiler ve onları hiç kimse fark etmedi.

Sonrasında el ele tutuşup kol kola girerek önce eczanenin önünden sonra bakkalın, balıkçının, kasabın, manavın, çiçekçinin, içki dükkânının önünden geçip gittiler. Ne caddede yürüyenler ne dükkân sahipleri ne alışveriş

yapan müşteriler ne de kapalı çarşı esnafı o gün önlerinden geçenin Mor Etekli Kadın olduğunu fark etti.

Hiç kimse tarafından fark edilmeden kapalı çarşıdan geçip gece vakti yerleşim bölgesine geldiler. O gece satış müdürü Mor Etekli Kadın'ın evinde kaldı.

Ertesi sabah ayın ilk pazartesisiydi. Bu da yöneticinin sabah toplantısına katılacağı anlamına geliyordu.

"On banyo havlusu, on el havlusu, beş banyo paspası, beş kupa, on set sosluk, beş şarap kadehi, beş şampanya kadehi, üç çaydanlık."

Yönetici hiç olmadığı kadar sert bir yüz ifadesiyle notta yazanları okudu.

"Bunları konuklar mı alıp götürdü yoksa otelde mi kayboldu, kesin olarak bilmiyoruz..."

Yönetici bunları dedikten sonra konuşmasına ara verdi ve birer birer hepimizin yüzüne baktı. "Bu kayıplar sadece geçen aya ait. Yanlışlıkla başka bir yere konulduklarını düşünmek zor. Akla birilerinin bilinçli olarak alıp götürdüğü dışında bir şey gelmiyor. Bugünden itibaren sadece her katın şefi değil, temizlik görevlileri de kontrol listesini yanlarına alıp odaya girişte mutlaka formu doldurmalı. Anlaşıldı mı?"

Yönetici kalkıp gittikten sonra çalışanlar hemen aralarında söylenmeye başladılar.

"Nasıl bir konuşmaydı bu böyle? Suçlar gibi."

"Küstah! İki kere kontrol da neyin nesi. Kendi kontrol etsin çok istiyorsa."

"Gerçekten, kim tek seferde on tane, yirmi tane kupa ve kadeh çalar ki? Evinde mi kullanacak?"

"Yok artık. Evde o kadarı gerekmez ki."

"Satış müdürü yumuşak başlı davrandığından oluyor bunlar, yönetici ağzına geleni söylüyor."

"Satış müdürü ondan daha yaşlı değil mi? Arada bir paylasa ya."

"Mümkün değil satış müdürünün öyle bir şey yapması. Aklı başka şeylerle dolu onun."

"Şey, fark ettiniz mi? Bugün o ikisinin izin günü."

"Dün de öyleydi."

"Vay. Bak sen şunlara."

"Satış müdürünün *kırığı* ne kadar saat ücreti alıyor biliyor musunuz?"

"Ne kadar?"

"1.000 yen, tam 1.000 yen!"

"1.000 yen mi? Şeflerin aldığından da fazla değil mi?"

"Neden söz ediyorsunuz siz?" diye söze karıştı o âna dek suskun kalan Şef Tsukada. "Şefin *kırığı* 1.000 yen alıyor da neyin nesi?"

Gerçek olduğu kuşku götürse de Mor Etekli Kadın'ın saat başı 1.000 yen aldığı dedikodusu bir anda yayılmıştı. Bunun neticesinde, o farkında olmasa da düşmanlarının sayısı çok artmıştı. İkisinin ilişkisi fısıltılara konu olduktan sonra onu "Hino'cuğum" diye çağırmayı bırakmışlardı; şimdi de şefler başta olmak üzere bütün çalışanlar Mor Etekli Kadın'ı tamamen görmezden geliyordu.

Öte yandan görmezden gelinmenin bu işte pek bir şey ifade etmediğini, hatta bu işin iyi yanlarından biri olduğunu söyleyebilirim.

Mor Etekli Kadın eğitimini kısa sürede tamamlamıştı, gün boyu onunla kimse konuşmayınca da kendisine verilen işleri tek başına rahatça bitiriyordu. Kimseyle iletişim kurmak zorunda değildi. Yüzünde umursamaz bir ifade oluyordu.

Mor Etekli Kadın aynı umursamaz yüz ifadesini koridorda çalışanlarla karşılaştığında da koruyordu. Karşılaştığı kişi ondan kıdemli olsa da değişen bir şey yoktu. Bir gün asansör bekliyordum, o sırada telaşlı bir şekilde

gelen Mor Etekli Kadın'la neredeyse çarpışacaktık. Elindeki çöp torbası karnıma çarpınca dengemi kaybedip popo üstü yere düştüm. Mor Etekli Kadın bana hiç bakmadan, hiçbir şey söylemeden uzaklaştı.

Yerdeki kırıntıları topluyormuş gibi yaptıktan sonra kendi kendime ayağa kalktım ve asansöre bindim. İçerisi tatlı bir kokuyla kaplanmıştı. Mor Etekli Kadın'ın sürdüğü parfümün kokusuydu bu. Tam da Şef Tsukada'nın dediği gibiydi. "Satış müdürünün ***kırığının*** olduğu yer hemen anlaşılır. Kokudan!" Acaba bu kokuyu satış müdürü mü seviyordu?

Sadece parfüm değil, başka değişiklikler de yapmıştı Mor Etekli Kadın. Manikür yaptırıp oje sürüyor ve yasak olduğu halde işe öyle geliyordu. Şef Hamamoto bunu görmezden gelmedi ve Mor Etekli Kadın'ı uyardı. Ama o, bir şey söylemeden oradan uzaklaştı. Kimin kimi görmezden geldiği, kimin görmezden gelindiğini söylemek zordu.

Bu arada, satış müdürü Mor Etekli Kadın'ın evinde sadece o gün kalmadı. O günden sonra defalarca dairesine gitti. Dışarıda buluşup birlikte vakit geçirdikten sonra onun evine geçtikleri gibi iş sonrasında arabayla doğrudan geldikleri de oluyordu. Ajandama baktım, iki hafta önce pazartesi günü onda kalmıştı. Salı günü kalmadı. Çarşamba da kalmadı. Perşembe kaldı. Cuma, cumartesi ve pazar kalmadı. Bu hafta, pazartesi kaldı. Salı kalmadı. Çarşamba kalmadı. Perşembe kalır diye düşünmüştüm ama iki saat kadar durup evine döndü.

Pazartesi ve perşembeleri evinde kalmasa da onu dairesinde ziyaret etme sözü vermiş olmalıydı.

Mor Etekli Kadın'ın parfümü, satış müdürünün onda kaldığı gecelerin ertesi sabahı daha da ağırlaşıyordu. Yemekhanenin kapısını açıp içeri girdiğinde çalışanlar yüzlerini buruşturuyor, burunlarını tıkıyor, önceden sözleşmiş gibi hep birlikte yerlerinden kalkıyorlardı. Mor

Etekli Kadın boşalan altı kişilik masaya umursamaz bir yüz ifadesiyle oturup ücretsiz çaydan içiyordu.

Mor Etekli Kadın'ın işyerindeki durumu böyleydi. Özel yaşamı nasıl diye sorarsanız, onda da değişiklik olmuştu. Satış müdürüyle birlikte olmaya başladığından beri, parka gitmez oldu. "Bugün de yok Mayu Hanım," diye aralarında konuşan çocukların yüzünde üzgün bir ifade oluyordu. İki hafta geçince "Mayu Hanım" adını ağzına alan kalmamıştı. Popüler oyunları da değişmiş, eski oyunlarını oynamak yerine tek tekerlekli bisiklete binmeye başlamışlardı. Hepsinin tek tekerlekli bisikleti yoktu tabii, toplamda iki taneydi. Sırayla biniyor, takımlara ayrılıp park içinde nöbetleşe geziyor, kendilerince kural koyarak yarışıyorlardı. Yaptıkları yarışlarda coşku doruk noktasına varınca parkın dışına çıkıyorlardı. Arabaların klakson çalmasına, oradan geçenlerin surat asmasına aldırış etmeksizin tek tekerlekli bisikletin keyfini çıkarıyorlardı. Yarış rotaları ilkokula kadar gidip yine parka dönmekti. Hiçbiri marketin önündeki ankesörlü telefonu kullanan, bol bol parfüm kokan kadını fark etmemişti; onun "Mayu Hanım"ları olduğunu ayırt edememişlerdi.

Şimdiki "Mayu Hanım"ın tırnakları kırmızıya boyanmış ve uzundu. Uzun tırnaklı "Mayu Hanım" telefonun tuşlarına basıyordu. Tuşlara bastıktan sonra ahizeyi yerine koyarak telefonu kapıyordu. Tuşlara basıp telefonu kapıyor, basıyor kapıyor; tekrar tekrar. Basıyor, kapıyor; basıyor, kapıyor; basıyor, kapıyor; basıyor, bir süre bekliyor, sonra kapıyor. Kapattıktan sonra dilini şaklatıyor. İzin günlerinde gün boyu yapıyordu bunu. Sabah erkenden gece yarısına dek, saatin kaç olduğuna bakmaksızın. Hiç bıkmadan tuşlara basıyor ve sonra telefonu kapıyordu. Sayesinde satış müdürünün ev telefon numarasını öğrenmiş oldum.

Mor Etekli Kadın son derece acı çekiyor gibiydi.

Tüm gün boyunca tek başına üzülüyordu. Istırabını kimseye açamazdı. Mor Etekli Kadın'ın derdini paylaşabileceği tek bir kişi yoktu. Mor Etekli Kadın'ın hiç arkadaşı yoktu.

Satış müdürüyle ilişkisini gizliyordu. İşyerinde yarı şakayla sorulduğunda bile kızıp ilişkileri olduğunu reddediyordu.

"Onunla birlikte değilmiş! Öyle diyor."

"Ha ha ha, bunu derken suratını görmeli."

"Gizleyeceğini mi düşünüyor?"

"Ne iğrenç!"

"O kız var ya, temizlik yaparken odanın kapısını içeriden kilitliyor. Tiksinç. İçeride ne yapıyor kim bilir!"

"Satış müdürünü odaya atmış olmasın! Ha ha ha."

"Hişş."

Mor Etekli Kadın asansöre binince hepsi birden sustu. O inince de kaldıkları yerden konuşmaya devam ettiler.

"Berbat kokuyor! Çürümüş muz gibi!"

"Gördün mü tırnaklarının boyasını? Kan rengi gibi!"

"Yönetici onu karşısına alıp konuşmuş diyorlar. İşyerindeki kurallara bir kez daha uymazsa işine son vereceğini söylemiş."

"Hemen işten atsalar ya. Onun saat ücreti ne kadar biliyor musunuz?"

"Ne kadar?"

"1.500 yen, tam 1.500 yen!"

Dedikodular gittikçe arttı ve yayıldı. Mor Etekli Kadın hakkındaki söylentiler arttıkça çalışanların arasındaki bağ daha da güçlendi.

Bundan sonra "satış müdürünün ***kırığı***"na daha fazla müsaade etmek olmaz, eğer işten çıkarılmazsa hep birlikte genel merkeze gidip anlatalım, demeye kadar vardırdılar işi.

Ama tam da bunu yapmaya niyetlenmişlerdi ki ilkokul pazarında satışa çıkarılan bazı malların otele ait olduğuna dair bir ihbar geldi.

İhbar eden kişi adını vermemişti. Otel görevlileri hemen pazara gittiler ve orada otelin kayıp malzemelerini buldular. On banyo havlusu, on el havlusu, beş banyo paspası... Bunların sayısı, geçen ay kaybolduğu söylenen malzemelerin sayısına eşti.

Malzemeleri satanlar, o okulun öğrencileriydi.

Çocuklar hep bir ağızdan, "Bizden bunları satmamız istendi," dedi. Onlardan böyle bir istekte bulunan kadın, karşılığında harçlık vermeyi vaat etmişti.

"Herhangi birinizden şüphelendiğimizi düşünmeyin."

Pazartesi. Bu ay ikinci kere toplantı yapılıyordu. Yönetici, her zamankinden daha dingin bir yüz ifadesiyle konuştu.

"Konuk odalarına sadece siz temizlik görevlileri girip çıkmıyor tabii. Konuklar var, komi, oda servisi, tamirci, hatta otelle hiç ilgisi olmayan insanlar da odaya girip çıkabiliyor. Sizlere geçen toplantıda söylediklerimi yinelemek için buradayım. Lütfen, malzemelerin sayısını kontrol edin. Ve bir eksiklik görürseniz derhal amirlerinize bildirin. Eksiklik olduğunu gördüğü halde listede bunu belirtmeyen, diğer bir deyişle gerçeği saklayan kişi, bunu neden yapar acaba? Sizden rica ediyorum. Açıkça söyleyin. Şu an için bunu bir suç olarak değerlendirmiyoruz. Ancak aradan uzun bir süre geçer de bu durumu üstlenen biri çıkmazsa, işte o zaman durumu hırsızlık olarak kabul edip polisten soruşturma başlatmasını talep edebiliriz. Tekrar ediyorum. Şimdilik bu yaşananları bir suç olarak değerlendirmiyoruz. Otel sahibi de aynı görüşte. Diyeceklerim bu kadar. Bana bir şey söyleyecek olan var-

sa cep telefonumdan arayabilir. Telefonum 24 saat açık. Yapacağımız konuşma aramızda sır olarak kalır."

Şefler normalde hemen itiraz eder, "Ne hakla bizden şüpheleniyor?" derlerdi. Ama bu kez onlar da sessiz kaldı. Şefler de tıpkı yönetici gibi içlerinden birinin suçlu olduğunu düşünüyordu. Sadece şefler değil, tüm çalışanlar aynı kişiden kuşkulanıyordu. Bunun için de net bir nedenleri vardı. Pazarın kurulduğu ilkokulla o kişinin evi birbirine çok yakındı.

"Kesinlikle Hino olmalı."

"Evet."

"Onun evi okulun yakınında. Hino'dan başkası olamaz."

"Bunu satış müdürü biliyor mu peki?"

"Sakın bunun arkasında satış müdürü olmasın?"

"Neden yapsın ki bunu?"

"Para istediği için tabii ki!"

"İyi de pazardaki gelir ancak cep harçlığı kadar."

"Paraya çok ihtiyacı vardır belki?"

"Karısından boşanmak için gerekiyor olmasın?"

"Ne? Boşanıyor mu?"

"Ee, yeni kız arkadaşı var ya."

"Yapmaz öyle bir şey, boşanmaz. Geçenlerde evliliklerinin onuncu yıldönümü için ailecek İşigaki Adası'na gitmişler. Sormadığım halde heyecanla anlattı bana."

"Aa. O halde, o kızı bıraktı demektir."

"Belki de satış müdürünü sıkıntıya sokmak için böyle bir şey yapmıştır."

"Tabii ya! Mümkün."

"Şşş. Geliyor."

Asansör holünde görünen Mor Etekli Kadın'ın yüzünde her zamanki gibi umursamaz, rahat bir ifade vardı.

Bundan hoşlanmayan Şef Tsukada bir anda, "Hırsız seni!" dedi.

"Ne?" dedi Mor Etekli Kadın sesin geldiği tarafa dönerek. Uzun süredir ilk kez bir şeye tepki göstermişti. "Ben bir şey bilmiyorum."

"Öyle ya, bilmiyorsundur tabii," dedi Şef Tsukada. "Evinin yakınındaki ilkokulda olduğu halde hem de!"

Mor Etekli Kadın, Şef Tsukada'ya bakıyordu.

"Temizlik yaparken odayı içeriden kilitliyorsun hep."

Bu kez konuşan Şef Hamamoto'ydu.

"Odada neler karıştırıyorsun?"

"Ne mi karıştırıyorum? Hiçbir şey."

"Neler karıştırıyorsun dendi sana!" diye çıkıştı Şef Tsukada.

"Şey, kahve içiyorum," dedi Mor Etekli Kadın kısık sesle.

"Konuklara ikram olarak konan kahveden mi?"

"Evet."

"Hepsi bu mu?"

"Tatlılardan da yiyorum."

"Ücretli tatlılardan mı?"

"Evet..."

"Duydunuz mu? Ücretli tatlılardan yiyorum diyor."

"Rezil, rezil," dedi diğerleri.

"Durun biraz. Sanki siz yapmıyorsunuz. Sadece ben miyim? Şef Tsukada da yiyor."

"Ben mi? Ne yapıyormuşum?"

"İşe ilk girdiğimde siz öğretmiştiniz. Kahve içerken odayı içeriden kilitle diye. Ücretli kanalı açarsan resepsiyon bunu fark eder ama ücretli tatlılardan yersen bu, konukların sahtekârlığı sanılacağından arada bir yemende sorun olmaz diye. Öyle dememiş miydiniz? Ben de dediğiniz gibi yaptım."

Şef Tsukada derin bir iç çekti.

"Şuna da bak sen. Suçu nasıl da başkasına atıyor."

"Demiştiniz! Hatta şampanya içerek iş yapan şef bile var, Şef Taçibana mesela. Çantasındaki termosun içinde şampanya var demiştiniz!"

"Dediğimi ciddiye mi aldın sen?"

Şef Hamamoto'nun gözleri yuvalarından çıkacak gibi büyüdü. "Ne saçma. Şaka olduğu başından belli değil mi!"

Hepsi bir ağızdan güldüler. Şef Taçibana da göbeğini tutarak kahkahalar attı. "İçkiyi ne kadar çok seviyor olsam da böyle bir şey yapmam."

O anda Mor Etekli Kadın birden Şef Taçibana'nın elindeki çantaya uzandı ve kaptı.

"Hey! Ne yapıyorsun!"

Çantanın içinden termosu çıkardı, kapağını açtı ve içini kokladı.

"Geri ver çantamı!"

Eski çalışanlardan biri Mor Etekli Kadın'ın elinden termosu çekip aldı ve Şef Taçibana'ya geri verdi.

"Birdenbire ne oluyor? Ayıp değil mi bu yaptığın?"

"*Mugi* çayı var içinde. İçki olmamasına üzüldün mü?" Şef Taçibana termosun kapağını kapatırken burnundan soluyordu.

"Baksana, madem kuşkulanıyorsun, herkesin termosuna bakmaya ne dersin?" dedi Şef Tsukada. "Al, önce benimkinden başla."

Şef Tsukada çantasından termosunu çıkarıp Mor Etekli Kadın'ın burnuna doğru uzattı. Onu diğerleri takip etti, çantalarından termos ve pet şişeleri çıkarıp Mor Etekli Kadın'a uzattılar.

"Al benimkini de."

"Benimkini de."

"Al bu da benimki."

"Sonra benimki."

Mor Etekli Kadın'ın yüzü termoslar arasında kaldı, kımıldayamadı. Bir şey söylemeden uzatılan termoslara bakıyordu.

Dikkatli bakınca burnunun kıpırdadığı görülüyordu. İçki var mı diye her birini kokluyordu. Bu görüntü herkesin gülmesine neden oldu.

"Hayda! Bu kızın aklı başında mı?"

Henüz sabah saat 09.00'du. İş yeni başlayacaktı. Yüzü termoslar arasında kalan Mor Etekli Kadın hiçbirinden içki kokusu almamıştı.

En son, biraz ötesindeki termosa başını yaklaştırdı. Bunu yapınca gülüşmeler kahkahaya döndü.

"Aptal! O kişi hiç içki içmez!"

Bunun üzerine o âna dek yere bakan Mor Etekli Kadın, birden başını kaldırdı.

"Bak gördün mü? Tek bir damla bile içmem diyen kişinin yüzü bu."

İlk kez göz göze geldik onunla, bir saniye kadar.

Gözünü kaçıran Mor Etekli Kadın oldu. Kapağı kapalı termosa çevirdi bakışlarını ama daha fazla da yaklaşmaya kalkmadı.

"Ee, artık anladın değil mi?" dedi Şef Tsukada. "İçimizde arkadan iş çeviren kimse yok. Senden başka tabii."

"Başkalarında kusur aramadan önce kendi yaptığını kabul etsene."

"Evet. Hatasını şimdi kabul edeni suçlamayacaklarını söylemedi mi yönetici?"

"Yoksa biz mi seni ele verelim istiyorsun?"

"Ne biçim bakış o?"

"Şikâyetin mi var yoksa?"

Mor Etekli Kadın ısrarlı bakışlarla etrafını inceledi, herkes onun başka bir tarafa yöneldiğini düşünürken bir anda servis kapısına doğru koşmaya başladı.

"Aa, dur, nereye gidiyorsun?"

"İş başlayacak birazdan."

Mor Etekli Kadın'ın gidişi o gidiş oldu, bir daha geri gelmedi.

O akşamüzeri işimi bitirdikten sonra Mor Etekli Kadın'ın yaşadığı döküntü daireye gittim.

Doğruca evine dönmüştür diye düşünmüştüm ama dairesinin ışığı yanmıyordu. Kapıdan içeriye kulak verdim ama hiç ses duyamadım.

Bir süre duvarın gölgesine gizlenip etrafı izledim. O halde otuz dakika geçti. Parka gitmiş olabilir diye ayağa kalkacakken bir arabanın ıssız sokaktan geçip buraya doğru geldiğini fark ettim.

Araba apartmanın önünde durdu. Görmeye alışık olduğum o siyah arabaydı. Bugün pazartesiydi. Ajandama artı koydum.

Şoför kapısı açıldı, satış müdürü göründü. Adamın her zamankinden daha toparlak gölgesi apartmanın dış merdivenine doğru yavaşça ilerledi.

Satış müdürü ikinci katta, koridorun en sonundaki dairenin önünde durdu, kapıyı fazla ses çıkarmadan tıklattı. Yaklaşık on dakika boyunca tekrar tekrar tıklattı. O âna dek kapkara olan pencere bir anda aydınlandı. Kapı açıldı, aralıktan Mor Etekli Kadın'ın yüzünün yarısı göründü. Evdeymiş meğer.

Bu şekilde bir cümle, iki cümle derken satış müdürü içeri girmeye kalkıştı. Ama Mor Etekli Kadın sert bir dille ona engel oldu. "Kafana göre içeri giremezsin!"

Devamında, "İşigaki Adası nasıldı?" diye sordu. Evliliklerinin onuncu yıldönümünde ailesiyle gittiği İşigaki Adası seyahatini kastediyordu. Demek ki bu sabah şeflerin konuştuklarını duymuş, böylelikle seyahatten haberdar olmuştu.

"Ne ilgisi var şimdi bunun!" diye öfkeyle bağırdı satış müdürü.

"Elbette ilgisi var!" diye öfkeyle yanıt verdi Mor Etekli Kadın.

"Bunu konuşmaya gelmedim!" dedi satış müdürü.

"Ne diye geldin o zaman?" dedi Mor Etekli Kadın.

"Çalınan malzemeler için," dedi satış müdürü sesini alçaltıp.

"Sen de mi benden kuşkulanıyorsun?"

"İyi de sen..."

Satış müdürü hızlı bir şekilde Mor Etekli Kadın'ın dairesinden içeri baktı.

"Bak işte senin dairende kupalar, kadehler..."

"Bunları kendim kullanıyorum," dedi Mor Etekli Kadın. "Satmıyorum."

"Peki ya çalıntı malzemeyi satan çocuklar? Yakınlarda yaşamıyor mu onlar?"

"Ben çalmadım diyorum ya sana!"

"Şşş, sesini alçalt biraz. Sakin ol."

"Neden onları pazara çıkaranın bir başkası olduğunu düşünemiyorsun? Ne hakla beni suçluyorsun? Artık beni sevmediğin için, öyle değil mi? Bu yüzden karınla İşigaki Adası'na tatile gittin, değil mi!"

Çat diye bir ses duyuldu. Satış müdürü Mor Etekli Kadın'ın yanağına tokat atmıştı.

"Aah!"

Mor Etekli Kadın sesini yükseltti. "Acıyor, acıyor!"

"Özü... özür dilerim. Affet. Rica ediyorum sessiz ol, biraz beni dinle... Benden de kuşkulanıyorlar. Seninle ilişkim olduğunu tahmin ediyorlar ve suç ortağı diye arkamdan konuşuyorlar. Tuhaf değil mi? Bu nasıl mümkün olsun? Benimle pazarın ne ilgisi var? Çok saçma. Ben de karıştırıldım bu işe."

"Karıştırılmak mı dedin?"

"Ee öyle değil mi? Ne diye buraya geldiğimi anlamadın mı? Ha! Anlamadın mı hâlâ? Söyleyeyim o zaman. İtiraf etmen için ricaya geldim."

"İtiraf mı?"

"Evet. Yöneticiye benimle ilgin olmadığını ve her şeyi tek başına yaptığını söyle."

"Nee?"

Mor Etekli Kadın'ın sesi daha da yükseldi. "Ben hiçbir şey yapmadım!"

"Hayır, yalan söylüyorsun."

"Yalan falan söylemiyorum!"

"Yalan! Yalan söylüyorsun. Mahallenin çocuklarına otelin çikolatalarından, meyvelerinden dağıtan sen değil misin? Onlar da basbayağı otel malzemesi işte. Daha doğrusu otel malzemesi değiller. Konuklara ikram onlar. Sen konuklardan çalıp ilkokul öğrencilerine verdin. Pazarda kadeh, havlu satan o çocuklara. Biliyor musun, o çocuklar bunu yapmamızı bir kadın istedi dediler. Gerçi biliyorsundur sen bunu!"

"Bilmiyorum! Bilmiyorum!"

"Sen otel çalışanı statünü kötüye kullanıp satış yaptın."

"Saçmalama, saçmalama! Çalışan statüsü dediğin neyin nesi! Birden amir mi kesildin başıma? Ne diyorsun sen, benim de bildiğim şeyler var. Senin rezervasyon yapılmayan konuk odalarında her gün uyuduğun gibi. Kapıyı kilitliyorsun, uyanınca da ikram kahveden içip kirli kupayı orada öylece bırakıyorsun."

"Ne varmış bunda, bu kadarını herkes yapıyor."

"Başka şeyler de biliyorum. Ne zamandı acaba; hani şu aktris Reina İgaraşi'nin otelde kaldığı gün, onun iç çamaşırını çalan sen değil miydin?"

"Şeey..."

"Tam da tahmin ettiğim gibi. Reina İgaraşi'nin odasının önünde kamburunu çıkarıp kendini gizlemeye ça-

lışmandan anlamıştım. Kapı tokmağına asılı çamaşır torbasını açıp içini karıştırdın değil mi? Oradan kırmızı, fır fır sallanan şeyi çıkarıp pantolon cebine sakladın! O bir külottu değil mi? İğrenç! İnanamıyorum sana! Alçak! Sapık! Sapık!"

"Hop, kes şunu."

"Sapık! Sapık! Sapık herif!"

"Kes şunu dedim sana."

"Canımı yakıyorsun. Bırak beni! Devam edersen herkese anlatırım olanları! Karına, işyerindekilere, yöneticiye!"

Satış müdürü, Mor Etekli Kadın'ı omzundan kavradı.

"Kes artık! Kes şunu! Bunu yaparsan bedelini ödersin!"

Satış müdürü, Mor Etekli Kadın'ı, boynundan çıtırtılar gelecek kadar şiddetli ileri geri sallamaya başladı. Ama Mor Etekli Kadın kendini ona bırakmadı. Bir anlık dikkatsizliğinden faydalanıp elini kurtardı, hafifçe aşağıya eğilip satış müdürünün karnına vurmaya başladı. Satış müdürü inleyip yalpaladığı anda kasıklarına tekme attı, ardından da suratına bir tokat yapıştırdı. Satış müdürü koridordaki tırabzana iki eliyle tutunup dengesini kaybetmemeye çalıştı. Ama eski, paslı tırabzan satış müdürünün ağırlığına dayanamadı. Çıkan gıcırtıyla gövdesinden ayrıldı ve satış müdürü o halde yere düştü.

Kötü düşmüş olmalı ki kahverengi toprağın üzerinde yattığı halde kaldı.

Mor Etekli Kadın titreyerek merdivenden indi.

"To.. Tomo..."

Yerde yatan bedenin yanına diz çöktü, elini uzattı.

"Tomo... Tomo..."

Satış müdürünün adını yineleyerek onu omzundan, sırtından sarstı.

"Tomo... Tomo... Tomo... Hey Tomo, kendine gel, hey! Tomo! Tomo! Tomo! Tomo! Tomo, sana diyorum!"

"Şşş, sessiz ol," dedim.

Mor Etekli Kadın bana döndü. Yüzü bembeyaz kesilmiş, gözyaşından sırılsıklam olmuştu.

"İzin ver bir bakayım."

Satış müdürü ile Mor Etekli Kadın'ın arasına çömeldim.

Öncelikle satış müdürünün sağ bileğini kaldırdım, sonra sol bileğini. Satış müdürünün çenesinin altına iki parmağımla dokundum ve dudaklarına kulağımı yanaştırdım. Mor Etekli Kadın olanları sessiz bir şekilde izliyordu. Bir süre sessiz kaldıktan sonra başımı kaldırdım ve, "Üzgünüm, ölmüş," dedim.

Mor Etekli Kadın bir şeyler mırıldandı. Duyulamayacak kadar kısık sesle. "Olamaz," dedi sanırım.

"Olamaz... Gerçek olamaz."

"Yere fena çarpmış olmalı. Kalbi durmuş."

"Hayır... Hayır... Hayır olamaz. Bu doğru değil, değil mi? Hayır, olamaz."

Başımı salladım. "Ne yazık ki."

"Hayır, hayır! Tomo, lütfen, aç gözlerini! Tomo!"

Mor Etekli Kadın, satış müdürünün bedenini bir kez daha şiddetle sarsmaya başladı. Bileklerinden tuttum, "Bunu yaparak onu geri getiremezsin!" dedim. "Kendine gel, gerçeği gör, satış müdürü öldü. Ölüyü geri getiremezsin. Yapman gereken hemen buradan kaçmak."

"Kaçmak mı?"

"Evet," diye onayladım. "Oyalanacak zaman yok. Yakında polisler gelir."

"Polisler mi?"

"Az önce komşulardan biri senin bağırışını duyup polisi aradı. Kaçmalısın. Polisler buraya gelmeden önce."

"N-ne..."

"Hadi çabuk!"

"A-ama..."

"Aması maması yok! Bana bak, hemen otobüs durağına koşuyorsun şimdi. Saat 08.02'de Komori'ye giden otobüs var, ona bin. Dört dakika var, koşucusun sen, tüm gücünle koşarsan yetişirsin. Otobüsün istasyon durağına varışı, tarifeye göre, 20.34. İstasyonda trene geçeceksin. Yamasaka'ya giden ekspres tren denk gelirse ona bin. Yamaguçi'nin yama'sı, Osaka'nın saka'sı. Batı çıkışındaki emanet dolaplarından birinde siyah bir el çantası olacak, onu almayı unutma sakın. Çantanın içinde bozuk para cüzdanı, havlu ve birkaç gün yetecek yedek kıyafet var. Bileti, bozuk para cüzdanının içinde katlanmış halde duran 55.000 yen'le al, olur mu? Dolabın içinde ayrıca bir valiz, büyük bir sırt çantası, bir de süpermarket poşeti var, onları öylece bırak, daha sonra ben getireceğim."

"N-ne..."

"Ben de seninle trene binmek isterdim ama bu bacaklarla ne kadar gayret etsem de saat 20.02 otobüsüne yetişemem. Endişelenme, ben de 20.22 otobüsüne bineceğim. Tren dersen, ancak seninkinden sonra kalkana ya da bir sonrakine yetişirim. Merak etme. Yetişeceğim sana. Bu durumda ayrı ayrı hareket etmek iyi olur, birlikte hareket edersek göze batar çünkü. Aa, acıkırsan bozuk para cüzdanındaki paradan hazır yemek alıp ye. Onun dışında... aa, evet, tabii ya. İneceğin istasyonun adını söylemedim değil mi? Ekspres tren olduğundan üç durak haricinde başka bir yerde durmuyor. Sen üçüncü durakta, Santokuci durağında in. Santokuci'nin "san"ından ve üçüncü durak olmasından aklında tutarsın.[1] Otomatik bilet kontrol gişesinden çıkınca önünde Otel Takagi adında bir *business* otel görünecek. *Business* otel desem de tuvalet ve duşun ortak olduğu basit bir yer. Bu gece orada

1. Japoncada üç, *san* demektir. Santokuci ismindeki ilk hece "*san*" ile üçüncü durak olması arasında bağ kuruluyor. (Y.N.)

kal, olur mu? Giriş yaptıktan sonra dinlenebilirsin. Aa, inanmıyorum ya, az daha bunu vermeyi unutuyordum. Emanet dolabının anahtarı. Açtıktan sonra tekrar kilitlediğinden emin ol. Anahtarı ankesörlü telefonun olduğu yere saklayacaksın. Emanet dolabının hemen yanında, yeşil renkli ankesörlü telefon var. Oradaki telefon rehberinin ortasına sıkıştır."

"Ama ben..."

"Bilmediğin bir yerde kalınca huzursuz olabilirsin ama bu gece iyi uyuyup dinlen. Yarın sabah derhal iş aramaya başlayacaksın. Kalacak yer veren bir iş bakacağız dikkatle. O surat da neyin nesi? Hemen bir iş bulamasan bile yaşamak için gerekli olan her şey sırt çantasında var. Yiyecek, kıyafet, para; o kadar çok olmasa da... Bir süre ikimize de yetecektir."

"Yok, şey, o değil, neden..."

"Hı?"

"Neden bana yardım ediyorsun Şef Gondo?"

Ağlaması birden kesilmişti. Yuvarlak biçimli küçük gözleri doğrudan yüzüme yönelmişti.

Sessizce başımı salladım, "Ben Şef Gondo değilim," dedim. "Ben Sarı Ceketli Kadın'ım."

Sen Sarı Ceketli Kadın mısın, dedi sandım Mor Etekli Kadın.

Aslında bir şey söylemeden gözlerime bakıyordu.

Elimi uzattım, Mor Etekli Kadın'ın burnunu sıktım.

"Hadi, şimdi git. Endişelenme. Kısa süre sonra arkandan geleceğim."

"Ama."

"Hadi çabuk, üç dakikan kaldı!"

Mor Etekli Kadın kolumdaki saate baktı ve nihayet yerden kalktı. Ayakucunda yatan satış müdürü için endişe ediyordu ve gözlerini ondan alamıyordu. "İki dakika

kaldı!" dememle başını kaldırdı. Otobüs durağına koşacak diye düşünürken U dönüşü yapıp yanıma geldi.

"Ne oluyor? Gitsene hemen."

"Para?"

"Ne?"

"Para alıp geleceğim. Parasız otobüse nasıl bineyim?"

"Al bunu kullan!"

"Bu?"

"Bakınca anlamadın mı? Aylık abonman kartı! Hadi, hızlan! Son bir dakika!"

Mor Etekli Kadın müthiş bir hızla koşup gitti.

Bir süre sonra siren sesi duyuldu. Ben de oradan uzaklaştım.

Ondan sonrası hiç de kolay olmadı.

Ona aylık abonman biletimi verdiğim için daireme uğramak ve satmaya değer bir şeyler aramak zorundaydım.

Soluğum kesilmiş bir halde oraya vardığımda kapıya asılan büyük asma kilidi gördüm. Yakınlarda bulduğum sopayla camı kırmaktan ve içeriye girmekten başka şansım yoktu.

Şanslıydım, dairem bıraktığım gibiydi. Yer yatağım ve televizyon pencere kenarında duruyordu, boş odanın ortasında birkaç plastik poşet vardı. Elektriği kesmişlerdi. Floresan lambanın kordonunu çektim, sadece cızırdadı. Geçen hafta perşembe günü evi boşaltmam için ihbarname gelmişti, ertesi gün de istasyonun önündeki manga kafeye sığınmıştım. O zaman değerli eşyalarım başta olmak üzere kıyafetlerimi, temizlik malzemelerimi, yiyeceklerimi ve tenceremi, yaşamam için gerekli olan her şeyi olabildiğince toparlayıp istasyondaki emanet dolabına koymuştum. Emanet dolabının kullanım

süresi üç günle sınırlıydı. Tam da bu sabah o dolaptan eşyalarımı çıkarıp başka birine koymuştum.

Dairemde çok eşyam vardı ama hepsini birden götüremezdim. Emanet dolabına sığmayacak kadar büyük olanlardan vazgeçmiş, gündelik yaşam için gerekli olmayanları da öylece bırakmıştım.

Geride kalan eşyalarımın içinde nakte dönüştürebileceğim bir şey var mıydı? Bir şeyler olmalıydı mutlaka. Karanlıkta el yordamıyla arayarak geçirdiğim birkaç saatin sonunda, üstünde "Hatıra" yazan, içi ıvır zıvırlarla dolu eski bir Japon krakeri kutusu buldum. Son otobüsü çoktan kaçırmıştım.

Bu saatten sonra tren istasyonuna yürüyerek gitmek daha hızlı olur diye düşünürken kutunun içindekilere baktım. Palmiye ağacı şeklinde bir anahtarlık, bir anime kartpostalı, bir de eski uluslararası fuarlardan kalma, madenî bir hatıra parası vardı.

Ertesi sabah hatıra parayı alıp ilk otobüse bindim.

Otobüs ücretini ödemek için bozuk para ağzına defalarca atsam da para geri geldi. Şoför dik dik, kuşkulu gözlerle benim o telaşlı halimi süzdükten sonra ver de bir bakayım dercesine elini uzattı.

Şoför, "TSUKUBA EXPO '85" yazılı 500 yen tutarındaki madenî paradan gözlerini alamadı. "Az bulunur bir şey bu," diye mırıldandıktan sonra çantasından cüzdanını çıkardı, içinden beş tane 100 yen alıp hatıra parayla değiştirdi. İlk başta, "Bunu kullanamazsın," diye kızacağını düşündüğümden, bir oh çektim. Otobüs ücreti 200 yen'di, geriye 300 yen kaldı.

İstasyona varınca öncelikle ankesörlü telefonun olduğu yere gittim. Telefon sehpasının üzerinde üst üste üç telefon rehberi vardı. En üsttekinden başlayarak sırayla anahtarı arayayım diye elimi uzatmıştım ki buna gerek olmadığını fark ettim. Sağ tarafıma bakınca, eşya-

larımı koyduğum dolabın üzerinde anahtarın takılı olduğunu gördüm.

Dolabın kapısını açınca bir de ne göreyim? İçi boştu. Demek ki Mor Etekli Kadın eşyaları sorunsuzca almıştı.

Ne var ki söylediğim gibi sadece siyah el çantasını değil, bırak dediğim halde valizi ve büyük sırt çantasını da alıp götürmüştü.

Hızlı açıklama yaptığım için ne dediğimi tam anlamamış mıydı acaba? Bir sürü eşyayla ekspres trene binmişti demek.

Bilet makinesinin yanında durdum, nazik görünen bir kadına yaklaşıp, "Bana 100 yen verir misiniz lütfen?" dedim. Sonra üç kişiye daha seslendim. Üçü de itiraz etmeden 100 yen verdi.

Dördüncü kişide hata etmiştim. İlk bakışta nazik bir kadın gibi görünmüştü ama, "İstasyon görevlisini çağırırım ha!" diye beni tehdit etti. Telaşlanıp kaçtım oradan. Ekspres tren bileti için 4.200 yen toplamak istemiştim ama tamamlayamamıştım. Bir şeyler yapmalıydım. Makineden ilk trene bilet aldım, saat 07.20'de kalkan, her istasyonda duran trene bindim.

Oradan hedefimdeki Santokuci durağına varana dek yolculuğum yaklaşık altı saat sürdü. Şanssızlık bu ya, yolcunun birinin hastalanması ve trafik ışığı sorunları üst üste gelmiş, yolculuk sekteye uğramıştı. Öte yandan beş kez tren değiştirdim ama kondüktör tarafından bir kere bile bilet kontrolü yapılmadığı için şansım yaver gitti. Öğleden sonra biri yirmi dört geçe, indiğim Santokuci İstasyonu bomboştu. Çıkıştaki ahşap kutuya biletimi attım ve buluşma yerimiz olan "Otel Takagi"ye yöneldim.

Otel Takagi'nin resepsiyon görevlisi öğle uykusunda olmalıydı.

Çağırma ziline elli kereden fazla bastım, görevli re-

sepsiyonun arka tarafından, iç kısımdan esneyerek geldi. Soruma, "Burada bahsettiğiniz gibi biri kalmıyor," diye karşılık verdi.

"Olmaz öyle şey," dedim. "Dün gece on birden önce giriş yapmış olmalı."

Dün akşam 20.02 otobüsüne yetişip ekspres trene bindiyse saat 22.50'de Santokuci İstasyonu'na varmış ve otel dolu değilse buradaki odalardan birine yerleşmiş olmalıydı.

Resepsiyon görevlisi çok güç bir iş yapıyormuşçasına, elyazısıyla tutulan "Otel Konuk Listesi" kaydına göz attı.

"Dün gece otelimize gelen erkek konuklar, bir, iki, üç... beş kişi. Sadece bu. Tek bir kadın konuk bile gelmemiş."

"Gelmemiş mi?"

"Hayır."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Peki o şimdi nerede kalıyor?"

"Bilmiyorum."

Paniğe kapılmıştım. Acaba ineceği istasyonu mu karıştırmıştı? Ya da hemen ardından geleceğimi söylediğim için beni istasyon platformunda beklemiş ve gelmeyince bana kızıp bir yerlere mi saklanmıştı?

İstasyonda ve kasaba merkezinde dolanıp onu aradım. Karakola uğramadım tabii; çevredeki dükkânlara ve yoldan geçenlere sordum.

"Buralarda yaklaşık otuz yaşlarında, uzun saçlı bir kadın gördünüz mü?"

Kıyafeti nasıldı diye soranlara, "Mor etek giyiyordu," diyecek kadar konuştum oradakilerle.

Dün gece Mor Etekli Kadın'ın ne giydiğini ve kıyafetinin rengini bir türlü hatırlayamamıştım.

Mor Etekli Kadın nereye gitmişti?
Onu henüz bulamadım ve hâlâ da arıyorum.

Dün yeni biri başladı işe. Bu yeni çalışanın deneyimi vardı. İşi hemen anlıyordu ama deneyimli çalışanlar, "Selamlaşırken sesi pek cılız çıkıyor," diye şikâyet etmeye başlamıştı bile. Her zamanki gibi olsaydı satış müdürü ona ses eğitimi verirdi. Ama o hâlâ hastanede yatıyordu.

Geçenlerde hep beraber geçmiş olsun ziyaretine gittik. Kalabalık gidince rahatsızlık verebiliriz diye düşündüğümüzden kimin gideceğini çubuk çekerek kararlaştırdık. Benim de dahil olduğum dört kişi gitmek üzere seçildiği halde, her nedense Şef Tsukada da bizimle geldi.

Satış müdürünün yattığı yer, işyerinden yürüyerek on dakikalık mesafedeki bir rehabilitasyon hastanesiydi.

Odasının kapısını açınca dört yatak çıktı karşımıza, ikisi boştu. Bir tanesinde zayıf, yaşlı bir adam sırtüstü yatmış, küçük ekran televizyonu seyrediyordu.

Bir süre bekledikten sonra satış müdürünün karısı geldi.

"Satış müdürü! Tekrar yürüyorsun demek," diye hızla içeri daldı Şef Tsukada ve ona sarılmaya kalktı.

"A aa, dur."

Dengesi bozulan satış müdürüne karısı destek oldu.

"Sevindim. Çok endişelenmiştim," dedi Şef Tsukada satış müdürünün elini tutup pat pat vurarak.

"Aa, acıyor, acıyor. Bu da nesi, hepiniz beraber gelmişsiniz bugün, ne oldu böyle?"

"Ne mi oldu? Geçmiş olsun demeye geldik işte," dedi göğsünü kabartarak Şef Tsukada.

"Zahmet ettiniz, teşekkürler," dedi karısı başını öne eğip selam vererek.

"Telefon etmeniz yeterdi," dedi satış müdürü.

"Aradık ama ulaşamadık," dedi Şef Tsukada, karısına doğru bakarak.

"Düşündüğümden daha iyi gördüm seni. Çok endişelenmiştim."

"Aa, sayenizde artık iyi," dedi karısı gülümseyerek.

Onu parmağında oynattığı dedikodusu asılsız mıydı acaba? Makyaj yapmamıştı karısı; geride durmaya çalıştığı izlenimi vermeye çalışırken, eli satış müdürünün elinin üzerindeydi hep.

"Yüzünün rengi yerinde, yoksa yarın taburcu mu oluyorsun?" dedi Şef Hamamoto.

"Saçmalamasana."

Satış müdürü koltuk değneğini karısına verdi, zor nefes alarak yatağa oturdu.

"Ne zaman taburcu olacakmışsın?" diye sordu Şef Taçibana.

"Önümüzdeki hafta çarşamba günü," diye yanıtladı satış müdürü.

"Oo, bu çok iyi!"

"Ama bir süre daha koltuk değneği kullanacağım ve hastaneye de gelmem gerekiyor, tam ne zaman iyileşirim bilemiyorum."

"Ofis işlerini yaparsın. Kimse ayağı alçılı birinden güç gerektiren bir iş yapmasını istemez," dedi Şef Tsukada.

"Evet, orası öyle."

"Otelde herkes, satış müdürümüzü özledik diyor. Bu arada şu kasvetli, ağır havayı bırakalım artık."

"Yönetici bir şey dedi mi?" diye sordu satış müdürü.

"Ne gibi?"

"Hımm, şey..."

"O kız hakkında mı?"

Satış müdürü başıyla onayladı.

"Polise bırakıyoruz o işi dedi sadece."

"Öyle, polisin işi..."

Satış müdürünün kaşları çatıldı.

"İlk toplantıda dedi bundan sonra olacakları polise bırakıyoruz diye. Bizler satış müdürümüzün en kısa zamanda iyileşip aramıza dönmesini bekliyoruz da dedi."

"Öyle."

"Ama bu çok iyi bir haber, bu kadar kısa sürede taburcu olacaksın demek," dedi Şef Taçibana. "İkinci kattan düşüp de hastaneye kaldırıldığını duyduğumda ölmüşsündür diye düşünmüştüm."

"Böyle uğursuz şeyler söylemeyi kes artık Taçibana," dedi Şef Hamamoto, Şef Taçibana'nın koluna vurarak.

"Ha ha ha, şaka ya şaka."

"Ben de öldüm sanmıştım," dedi satış müdürü. "Gözümü açtığımda bu odadaydım, etraf bembeyazdı ve bir an buranın cennet olduğunu düşündüm."

"Ama gerçekten de şanslıymışsın, beyin sarsıntısı ve kırık kemikle atlattın."

"Sizleri endişelendirip bir sürü zahmete soktuğumuz için özür dileriz," dedi karısı başını öne eğerek.

"Aa, zahmet de neymiş!" dedi Şef Tsukada ellerini hayır anlamında sallayarak. "Asıl zahmet çeken, mağdur olan satış müdürü burada."

"Öyle ya! O kız tarafından mağdur edildi."

"Bizler hiçbir şey fark etmemiştik. İkisini bir arada görünce, araları iyi sanıyorduk. İlişkiniz varmış demek. Aa özür dilerim, karının önünde böyle konuştuğum için."

"Sorun değil," dedi karısı başını sallayıp. "Keşke her şeyi en başından bana anlatmış olsaydı."

"Nasıl anlatsaydım? Onunla birlikte olmazsam, sana ve kızımıza zarar vermekle tehdit etti beni."

"Çok fena... Rezil kadın," dedi Şef Tsukada.

Şef Hamamoto kızmış bir halde, "Size bir şey olmadı değil mi?" diye sordu müdürün karısına. "Tehlikeli bir şey yaşamadınız?"

"Hayır. Her gün sessiz telefonlar geliyordu ama şimdi düşününce o kadarıyla kurtulduğumuza seviniyorum. Kızımıza bir şey olsa ne yapardım..."

"Kurtulduğum için ancak şimdi söyleyebiliyorum, iyi ki aşağıya itilen sen ya da Arisa değil ben oldum."

"Böyle söyleme."

"Evet, öyle deme. İyi ki aşağıya itildim demek doğru değil. Çünkü kötü olan o kadın. Sinsice izlemek bir yana hırsızlık da yaptı."

"Sonradan ben de pişman oldum. Tek başıma onun dairesine gitmemeliydim."

"Ne kadar da iyi yüreklisin. Hâlâ vakit var diye düşünüp onu ikna etmeye gitmiştin oysa."

"Evet, cesaretin yoksa ben de seninle yöneticinin odasına geleyim ve seninle birlikte başımı öne eğip özür dileyeyim, dedim."

"Öyle yapınca."

"Birden öfke patlaması yaşadı."

"Apartmanın ikinci katından aşağıya."

"İnsan değilmiş!"

Hasta odasına sessizlik geri geldi. Yaşlı adam televizyon izlerken uyuyakalmıştı. Televizyondan gelen kısık sesin yanı sıra düzenli bir horultu duyuldu.

Sessizliği bölen karısıydı.

"Aa, olmadı böyle. Sizin için sandalye hazırlamayı unuttum. Hemen hemşire odasından alıp geleyim."

"Aa yok, yok, biz döneceğiz zaten," dedi Şef Tsukada.

"Buyurun, geçmiş olsun çiçeği," diye yolda gelirken aldığı orkide buketini uzattı Şef Hamamoto.

"Burada da puding var," diye kesekâğıdını uzattı Şef Taçibana.

"Zahmet etmişsiniz. Eğer aceleniz yoksa biraz daha kalın. Ben hemen çay alıp geleyim."

"Yok, gerçekten, artık dönsek iyi olur."

"Kocamın konuşacağı tek ben varım, sıkılıyor burada."

"Öyle. Dönmek için acele etmeyin lütfen," dedi satış müdürü.

"O halde, size yardım edeyim. Hemşire odasından sandalye getireyim."

"Ben de."

"Ben de."

"Ben de çay getireyim."

"Şu vazoyu kullanabilir miyim?"

"Teşekkürler. Aa, sıcak suyu şuradan alabilirsiniz."

Önde satış müdürünün karısı, arkada Şef Tsukada odadan çıktılar. Koridordan pat pat terlik sesleri duyuldu.

Hasta odası yeniden sessizleşti. Sürgülü kapı sessizce kapanınca satış müdürü derin bir nefes aldı.

"Müdürüm," diye seslendim.

"Aaa, şaşırdım. Gondo, ne zamandan beri oradasın?"

"Baştan beri buradaydım."

"Öyle mi, affedersin. Şaşırdım. Buyurun, oturun lütfen."

Satış müdürü tek ayağı duvara dayalı katlamalı sandalyeyi işaret etti. Sandalyeyi açtım ve oturdum.

"Tekrar merhaba müdürüm."

"Ne? Ne oldu? Neden öyle korkutucu bir ifade var suratında?"

Satış müdürü biraz geri çekildi.

"Müdürüm. Bu aramızda kalsın lütfen."

Satış müdürü yutkundu. "Nedir o?"

"Sizden bir şey isteyebilir miyim?"

"Neymiş?"

Başımı öne eğdim ve, "Lütfen," dedim.

"Ne, ne oluyor?"

"Çalışma saat ücretimi artırın lütfen!"

"Ne?" dedi satış müdürü.

"Lütfen! Ayrıca avans almamı sağlayın! Sizden rica ediyorum! Lütfen müdürüm."

"Yoo, dur bakalım. Birdenbire neyin nesi bu? Böyle bir yerde konuşulacak konu mu bu?"

"Sizden rica ediyorum müdürüm!"

"Dur bakalım dedim! Kaldır başını. Kusura bakma ama para konusunda tek başıma karar veremem. Genel merkeze danışmam gerekir. Ayrıca sizin saat ücretinizi artırırsak, diğer şeflerininkini de artırmak gerekir."

"O konu sizin hünerinizle çözülecektir. Bunu yapabilirsiniz, öyle değil mi sayın müdürüm?"

"Yapamam elbette! O kadar basit bir şey değil! Ücret artışı için inceleme yapılması gerekir. İş yapışın çok takdir görmeli ki incelemeye başvurulsun. Diyelim ki incelemeye tabii tutuldun, o incelemeyi geçebileceğini düşünüyor musun? İşe geç kalma, işten erken çıkma, izinsiz işe gelmeme... Senin şimdiye kadar işten atılmaman tuhaf asıl. Çalışma esnasında bir anda gözden kayboluyorsun. Diğer çalışanları ne kadar zora soktuğunun farkında mısın? Ücret artışı falan olmayacak. Yok öyle bir şey."

"O halde bana borç verin."

"Ne?"

"Lütfen. Şu anda hiç param yok."

"Ne diye sana borç verecekmişim?"

"Müdürüm değil misiniz?"

"Ne ilgisi var?"

"Benim şu an otobüs abonman kartım bile yok."

"İyi de bundan bana ne?"

"Her gün yürüyerek gelip gidiyorum işe. Geceleri manga kafede kalıyorum."

"Aa. Dairene ne oldu?"

"Kirayı ödeyemediğim için çıkarıldım."

"Hımm..."

"Lütfen, müdürüm."

"Yok, olmaz. Bunlar başka konular! Zor durumda olduğunu anlıyorum ama elimden bir şey gelmez."

"Bir şeyler düşünseniz, müdürüm."

"Olmaz diyorsam olmaz! Bırak yakamı. Normalde ağzını bıçak açmaz, konuşmaya başlayınca borç istiyorsun. Hiç utanma yok mu sende? Genç de değilsin ki, başkalarına karşı daha saygılı davransan nasıl olur? Ailen ya da akrabalarından istesen? Memleketin burası değil miydi?"

"Müdürüm."

"Hayır dedim."

"Borç verirseniz, Reina İgaraşi'nin külodunu çaldığınızı kimseye söylemem."

"Ne?"

"Söz veriyorum. Kimseye söylemem."

"..."

Kısa süreli sessizliğin ardından satış müdürü kısık sesle mırıldandı. "Düşüneceğim."

"Teşekkür ederim! Beni kurtardınız!"

O sırada çay almaya giden iki kişi mutfaktaydı. Tamamen farklı bir konu konuşuyorlardı. "Aa, öyle mi? Tebrik ederim," diyen Şef Tsukada'nın sesi hasta odasına kadar geldi. Ne olmuştu acaba? Sorunca, satış müdürünün gelecek yıl ikinci çocuğuna baba olacağını öğrendim. Karısının karnında yeni bir yaşam başlamıştı.

Bugün sabahtan beri pek çok şey yaptım.

Çamaşır yıkayıp astım, kahvaltımı yaparken televizyon seyrettim, biraz uzandım, sonra kapalı çarşıya gittim.

Kapalı çarşıda eczane, içki dükkânı ve fırına gittim. Dönerken parka uğradım, güney tarafında yan yana sıralanan banklardan en diptekine oturdum.

Burası Mor Etekli Kadın'ın özel oturma yeriydi.

Dikkat edilmezse biri gelişigüzel oturabilirdi oraya.

Bu yüzden ben oturdum. Bankları birlikte kullanalım tabelası vardı ama şimdilik kimseden bir şikâyet gelmiyordu. Bir gün biri gelir de omzuma pat diye vurup, "Burası benim bankım," derse? Arkamdaki o kişi ya bu bankın gerçek sahibi çıkarsa? O zaman sevinerek ona yerimi veririm.

Alışveriş çantamı yanıma koydum, içinden kremalı çöreği çıkardım. Hafif sıcaktı. Önce ikiye böldüm, yarısını dizimin üzerine koydum, diğer yarısını ağzıma götürdüm. Tam o sırada pat diye omzuma vuruldu.

Ne zamanlamaydı ama! Omzuma vuran çocuk, kıkırdayarak koşup gitti.

SON

"Kısacası şunu demek istiyorum: Ben uzun zamandır Mor Etekli Kadın'ın arkadaşı olmak istiyorum."

Mor Etekli Kadın kendi dünyasında yaşıyor. Varlığıyla çektiği tepkilerin farkında olmadan dolaşıyor kalabalıkların arasında. Her öğlen parktaki aynı banka oturuyor, çörek yiyor ve dikkatini çekmeye çalışan çocukları görmezden geliyor.

Farkında olmasa da Mor Etekli Kadın'ı izleyen biri var; daima görüş alanının hemen dışında duruyor, bindiği otobüs seferlerini, ne yediğini, kimlerle konuştuğunu not ediyor. Fakat Mor Etekli Kadın'ı gözlemleyen kişi bir sapık değil. Bu, göründüğünden çok daha karmaşık bir mesele...

Bugüne kadar üç kez Akutagawa Ödülü'ne aday gösterilen ve 2019 yılında *Mor Etekli Kadın*'la ödülü kazanan Natsuko İmamura, arkadaşlık ve saplantı üzerine karanlık bir hikâye anlatıyor.

"Huzursuz edici ve komik. *Mor Etekli Kadın* yalnızlıkla takıntının özlü, ilginç bir anlatımı."

Paula Hawkins, *Trendeki Kız*'ın yazarı

"Çok çarpıcı... İtinalı ve inanılmaz keskin... Dengesiz, tuhaf bir dünya yaratmayı başarıyor."

Sayaka Murata, *Kasiyer*'in yazarı

"Aklınızdan çıkmayacak."

Leïla Slimani, *Hoş Nağme*'nin yazarı

"İmamura'nın bir miktar sıra dışı olan insanları anlatmakta ender görülür bir yeteneği var..."

Yoko Ogawa, *Hafıza Polisi*'nin yazarı

#takıntı #manipülasyon #gözlem #kimlikarayışı #feminizm #işyerindekadın

can

19,5 TL

canyayinlari.com | f | | canyayinlari

roman

ISBN 978-975-07-5393-0

9 789750 753930